

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 293. 8. december, 2009] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

WWW.SOCIALISTER.DK

Verdens ledere redder ikke klimaet:

VORES MAGT KAN REDDE KLODEN

Vi får at vide at vi skal tage cyklen eller toget, men et næsten enigt folketing bygger flere motorveje frem for cykelstier og jernbaner.

Vi får at vide, at vi skal købe lokalt, mens staten låner 2,6 mia. kr. til Mærsk, så han kan bygge nye containerskibe. Vi vil gerne køre kollektivt og vi vil gerne købe lokalt, men det kræver, at der produceres lokalt, og det kræver, at der er ordentlig kollektiv trafik.

En stærk klimabevægelse kræver et opgør med troen på deres falske løsninger. Det opnår vi kun, hvis vi holder op med moraliserende at pege fingre af hinandens forbrug, og i stedet tager et opgør med lederne i Bella Centeret og det politi, der forsøger at skræmme folk væk fra at deltage i vores demonstrationer og beskytter de ledere, der hellere vil redde profitterne end redde kloden.

Læs mere på side 7, 8, 9 & 10

THE BATTLE OF SEATTLE

For 10 år siden kæmpede teamsters and turtles, fagforeningsfolk og græsrødder sammen for at stoppe WTO-mødet i Seattle. I fællesskab lykkedes det for dem at afbryde WTO-mødet. Jakob Lausch Krogh ser nærmere på erfaringerne fra 99, og drager paralleller til klimatopmødet.

Læs side 14 & 15

BLIV ORGANISERET SOCIALIST

Som socialist og aktivist har du brug for os, så du kan deltage i et kollektiv, debattere strategi og taktik og derefter afprøve det. Og vi har brug for dig, dine idéer, din entusiasme – og din kritik.

Læs side 13

KILMATOPMØDE FOR folket

Vi giver dig den ultimative guide til klimatopmødet. Læs om alle demonstrationerne, møderne og meget mere.

Læs side 8 & 9

Klimatopmøde uden resultater

VI MÅ SELV KÆMPE FOR CO2-REDUKTIONER

„Selv om udsigterne til voldsomt stigende global opvarmning kan ramme et meget stort antal mennesker og værdier, så er disse elementer stort set fraværende i politik- og beslutningssammenhænge.“

Denne udtalelse stammer ikke fra rabiate klimafreaks. Den er konklusionen på en rapport, der i november blev udsendt af den multinationale forsikrings-, finans- og bankkoncern Allianz i samarbejde med Verdensnaturfonden.

Forventningerne til klimatopmødet har været enorme. Her skal verdens ledere mødes og aftale en handlingsplan til at afværge en trussel, der kun ser ud til at blive mere og mere akut.

Desværre er forventningerne ubegrundede.

Fra benægtelse til bedrag

I mere end ti år forsøgte politiske og økonomiske magthavere at affærdige videnskaben. Falske videnskabsfolk som Bjørn Lomborg og hans internationale dittoer blev betalt i dyre domme for at så tvivl. Om videnskaben og om det kunne „betale sig“ at gøre noget.

Men især siden FNs klimapanels 4. rapport i 2007 har det ikke været en troværdig strategi for disse magthavere. Selv den Anders Fogh Rasmussen, der ansatte Lomborg, måtte krybe til korset: Klimatruslen er reel. ....

... fortsættes på side 7

PÆDAGOGER I KAMP

Pædagoger og forældre i København viser vejen.

Læs side 4

EXIT-STRATEGI = MERE KRIG

De tragiske følger af 8 års krig i Afghanistan er nu ved at gå op for befolkningerne i USA og NATO-landene. Afghanerne har for længst mistet troen på, at USA's og NATO's militære tilstedeværelse er af det gode.

I begyndelsen var krigen en „god" krig. Derefter blev den i Obama-sprog til en „nødvendig" krig.

I dag er flertallet af såvel de amerikanske som de europæiske befolkninger imod krigen.

For at komme denne skepsis i møde og for at vinde tid har USA og NATO været nødt til at åbne debatten om en exit-strategi.

Men det sker samtidig med at USA og NATO beslutter at sende flere soldater til Afghanistan. Og det sker samtidig med at Obama i sin begrundelse for at gøre det fastholder og gentager alle Bush's argumenter for krigen.

De mange fejlslagne strategier

For et år siden støttede Obama udsendelse af yderligere 21.000 amerikanske soldater til Afghanistan, fordi USA og NATO var presset militært. Disse blev ledsaget af en ny strategi, som gik ud på at forhandle med de „gode" talibanere og skyde „de onde". Det skulle også garantere sikkerheden ved det planlagte præsidentvalg i maj 09. Dette blev dog udskudt til august af hensyn til samme sikkerhed. Præsidentvalget blev en farce, som blot udstillede Karzai som en korrupt valgsvindler uden folkelig forankring.

Samtidig blev AF-PAK strategien iværksat. Den gik ud på sammen med Pakistan at nedkæmpe det pakistanske Taliban og dermed sætte en stopper for deres støtte til Taliban i Afghanistan. Men selv om det pakistanske Taliban siges at være nedkæmpet, så har det ikke svækket Taliban eller modstanden mod besættelsesmagterne. Strategien gik også ud på at skabe en stabil afghansk regering og en stabil afghansk hær. Også det mislykkes.

USA's øverstkommanderende i Afghanistan, general McChrystal, har længe krævet mindst 30.000 ekstra amerikanske soldater til Afghanistan, ellers ville USA tabe krigen i Afghanistan i løbet af 12 måneder. Obama har tøvet, men endte med at opfylde generalens ønske. Det er nemlig heller ikke lykkedes at opbygge en stabil afghansk hær som kunne støtte USA og NATOs styrker.

Ifølge exit-strategien skal de ekstra soldater gøre det muligt for USA og NATO at kunne begynde at trække sig ud af Afghanistan allerede i 2011!

Den betyder, at USA og NATO opgiver de landområder, som Taliban og andre alligevel kontrollerer, og trækker sine styrker tilbage til 10 områder/baser omkring de største byer.

Med afsæt i en større militær styrke vil USA nu kunne indlede forhandlinger med Taliban om vilkår og betingelse for en tilbagetrækning. Det ser således ud til, at den vigtigste grund til at fortsætte og udvide krigen i Afghanistan, er at USAs rolle som militær supermagt ikke må drages i tvivl.

Krigen i Afghanistan er gået fra at være „den gode krig" til at være meget upopulær.

Afghanerne kommer til at betale den største pris. Men også mange af de næsten 140.000 soldater, som USA og NATO har udstationeret i Afghanistan, vil komme til at betale prisen.

Milliner af mennesker har baseret deres håb og drømme på Obama.

Desværre er han nu trådt i karakter som en krigspræsident, som udvider krigen i Afghanistan samtidig med at han om kort tid modtager Nobels Fredspris.

Vi må nu basere vores håb og drømme om en fredelig og global retfærdig verden på „den anden supermagt" – den magt, som mennesker i fællesskab har, når vi kæmper sammen.

Den globale freds- og antikrigsbevægelse har en stor udfordring i at omsætte den skepsis og modvilje, som flertallet af befolkningerne har over for Afghanistan-krigen, til en mere synlig og aktiv protest og modstand.

Yes we can – stop the war in Afghanistan.

LENE JUNKER

USA og NATO kan ikke vinde i Afghanistan

Hvis man troede at Obama i det Hvide Hus ville stoppe krigen mod terror, så tog man fejl. Det endelige bevis kom, da Obama i en tale den 1. december lovede at sende 30.000 ekstra tropper til Afghanistan. Anders Fogh Rasmussen fulgte op og annoncerede, at resten af NATO ville stille med 5.000 ekstra soldater.

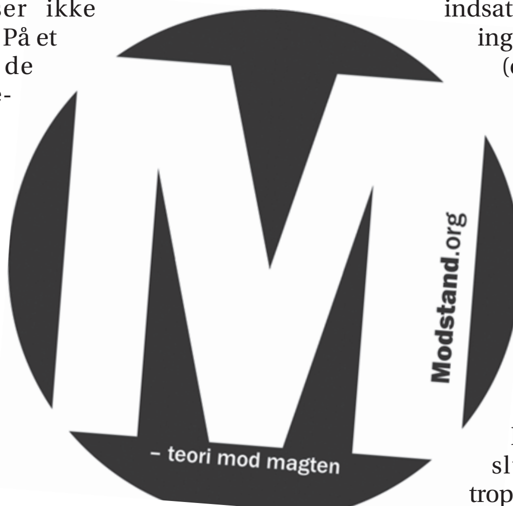
Det betyder, at der ender med at være over 140.000 vestlige tropper i Afghanistan. Obama forklarede, at de nye tropper i den store „*surge*" (strøm af tropper) er en del af en strategi om at styrke træningen af den afghanske hær og politi. Det skulle føre til, at NATO-tropper kan begynde at trække sig ud i 2011, efter at man har overrakt kontrollen til regeringsstyrkerne distrikt efter distrikt.

Taliban har i en pressemeddelelse været hurtige til at påpege det åbenlyse: At flere udenlandske tropper vil betyde mere vold og vil styrke og optrappe modstanden mod NATO. Det fundamentale problem for NATO er, at man aldrig kan besejre et helt folk, der er trætte af besættelse, luftbombardamenter, fattigdom, valgsvindel og korruption. Ikke mange afghanere vil forsvare præsident Karzais regering, fordi den vil falde sammen uden de vestlige troppers hjælp. Den afghanske hær er da også gennemsyret af ineffektivitet og deserteringer.

Normalt hører vi, at danske og andre NATO-tropper bekæmper et oprør, der ledes suverænt af Taliban og Al-Qaeda. Men nu har USA's efterretningstjenester udsendt nye vurderinger, der siger at de to grupper kun udgør ca. 10 pct. af de samlede oprørsstyrker. Stammemilitser, modstandsfolk og „kriminelle" skulle udgøre resten.

Dette er samtidig en indrømmelse af, at det er den afghanske befolkning, som sådan, man er oppe i mod. Men det er også et forsøg på i højere grad at åbne op for, at USA skal købe militser og moderate talibaneres loyalitet i bytte for, at de opretholder ro i deres områder. Det har USA haft et vist held med i Irak, men den strategi løser ikke NATOs problemer. På et tidspunkt må de stoppe med at betale disse grupper, fattigdom og undertrykkelse vil besættelsesmagten stadigvæk have ansvaret for, og militserne har derfor ingen grund til ikke at kæmpe imod besættelsen.

JESPER HØI KANNE

Skal Danmark støtte Obamas optrapning af krigen i Afghanistan?

Efterårets internationale debat om Afghanistan har også fundet vej til Danmark. Flere rejser tvivl om formålet med at være i Afghanistan, og modstanden mod krigen vokser. Det har også tvunget regeringen til at overveje den strategi, som blev vedtaget i 2008 med støtte fra DF, S og R.

Trods en blodig offensiv tidligere på året er danske soldater stadigvæk i stor fare, så snart de forlader deres base. 28 danske soldater er dræbt, heraf de fleste de sidste 2 år.

Den danske Afghanistan-strategi opstillede 7 punkter/trusler, som den danske indsats skulle måles på. På ingen af disse 7 punkter (demokrati, sikkerhed, administration, interne magtkampe, korruption, narko og Pakistan) har udviklingen været tilfredsstillende.

Oppositionen har luftet forslag til en ny exit-strategi, som regeringen pure har afvist. SF har sat 2015 som slutdato for danske tropper i Afghanistan. Men alle har ventet på Obama. Hans beslutning om at sende 30.000 flere amerikanske soldater til Afghanistan er blevet fulgt op af NATO, hvor Anders Fogh Rasmussen har meddelt at NATO må sende 5.000 flere soldater til Afghanistan. Det vil lægge pres på den danske regering om at bidrage med flere soldater end de 700, som allerede er i Afghanistan. Meget tyder også på, at Helmand er et af de områder, som USA og NATOs exit-strategi har opgivet at holde og derfor trækker sig ind til de største byer.

For mange lyder debatten om en exit-strategi måske som begyndelsen til enden på krigen i Afghanistan. Det er desværre ikke tilfældet. Enhver forøgelse af USA og NATOs militære styrke udtrykker deres ønske om at forblive en besættelsesmagt. Det afskærer muligheden for dialog om en fredelig udvikling i Afghanistan. Exit-strategien trækker blot krigen i langdrag.

Regeringen og DF er altid loyale overfor USA og NATO. Men hvad med oppositionen? Er den også det? Hvor er protesterne mod optrapningen af krigen i Afghanistan?

Giv freden en chance – træk soldaterne hjem.

LENE JUNKER

„Enten bliver du integreret på Dansk Folkepartis præmisser eller også kan du rejse ad helvede til, og vi skal nok hjælpe dig på vej.“

Det er beskeden til flygtninge og udlændinge fra ikke-vestlige lande, som har haft lovligt ophold i Danmark i over 5 år. Dansk Folkeparti har i finansloven fået ændret den såkaldte repatrieringslov således at flygtninge, familiesammenførte til flygtninge og andre familiesammenførte til udlændinge kan få tilbud om 100.000 kr., hvis de opgiver deres opholdstilladelse i Danmark.

Målgruppen er ældre udlændinge og udlændinge, der har ingen eller ringe tilknytning til arbejdsmarkedet. Samtidig får kommunerne fuldt ud refunderet udgifter til repatriering af udlændinge mod nu 75 procent. Og endelig afsættes en pulje på 20 millioner kroner, som kommuner kan søge for at motivere udlændinge til at rejse.

Ændringerne dækker for det første over en racistisk ideologi. For det andet benyttes en retorik, som forsøger at splitte danskerne i et 'dem' og 'os'. For det tredje skyder man, i god liberal tradition, skylden på de ringest stillede for at de er ringe stillet. Og hvis det ikke var nok, giver man de trængte kommuner finansielle incitamenter til at sparke flygtninge og indvandrere ud, under dække af at man giver dem et godt tilbud.

Regeringen og Dansk Folkeparti benytter igen lejligheden til at udstille flygtninge og indvandrere som et problem, som det er værd at betale mange penge for at komme af med. Retorikken er negativ og meget lidt hjælpsom i forhold til at gøre relationen mellem de indfødte og tilflytterne bedre. Problemet er, ifølge Dansk Flygtningehjælps generalsekretær Andreas Kamm, at de, der bliver i Danmark, atter får fortalt, at de ikke fungerer eller hører til. Ideen om 'dem' og 'os' er dybest set en hindring for vellykket integration.

Hvem er det lige regeringen og Dansk Folkeparti forestiller sig vil tage imod dette 'tilbud'? De forklarer, at det er rettet mod de ældre og borgere, som ikke er tilknyttet arbejdsmarkedet. Det er det samme som, at vi gir vores bedstefar og psykisk syge datter en engangsbillet til månen! Det er med andre ord de svageste i samfundet, som dette 'tilbud' rettes mod. Og der er ikke langt til, at hvis de utaknemmelige skarn ikke tager imod det, må der findes andre ublide metoder til at få dem til at rejse, så de ikke 'belaster' vores samfund. Hvad er det for et sygt samfund, som vil sende sine svageste bort?

En anden målgruppe er de såkaldte 'dårligt integrerede udlændinge'. Dem, der ikke opfører sig ordentligt eller ligger samfundet til last. Dermed kan samfundet spare mange udgifter og undgå umådeligt mange problemer, siger fortalerne for hjemsendelser.

Tolerance, inklusion, fællesskab og sammenhold skal beskrive vores samfund og ikke Dansk Folkepartis fremmedfjendske danskhedsbegreb

Retorikken understøtter en antagelse om, at alle indvandrere er en slags luksusflygtninge, der ene og alene er ude efter de danske velfærdsydelser. Den dækker over et racistisk menneskesyn der siger, at hvis du ikke er som 'os', hører du ikke til her. Og 'os' indbefatter Dansk Folkepartis opfattelse af danskheden med pølse, kolonihave og svinekød. For dem er assimilation den eneste integration.

At dette repatrierings-'tilbud' er ren og skær symbolpolitik bliver helt klart, når det gøres op, hvem der i realiteten kommer til at tage imod dette tilbud. Det bliver nok hovedsagelig selvforsørgende borgere, som tager afsted, og dermed mister vi endnu flere ressourcestærke mennesker i Danmark.

Og som om det ikke var nok, lægger regeringen og Dansk Folkeparti pres på kommunerne for at opsøge egnede kandidater til repatriering. De allerede hårdt pressede kommuner kan søge ekstra midler til at sende flygtninge og indvandre bort. Mange kommuner øjner chancen for at få del i de ekstra millioner, så de kan tilbyde en forbedret service til de resterende borgere. Hvad er det for et sygt samfund, der tillader regeringen at skære i kommunernes budgetter for derefter at tilbyde en gulerod, hvis de skaffer nogle 'belastende' borgere af vejen?

Vi tager skarpt afstand fra repatrieringsloven. Ikke fordi den tilbyder økonomisk hjælp til en gruppe borgere, men fordi betingelserne for hjælp sender endnu et signal om, at udlændinge og flygtninge ikke er velkomne i Danmark. Vi opfordrer kommuner til ikke at søge de ekstra midler, men at boykotte denne form for menneskehandel.

Integration er en fælles opgave, som skal løses med gensidig respekt. Hvis regeringen har penge til at smide ud i det blå, hvorfor bruger man dem ikke til at tilbyde flygtninge og indvandrere bedre muligheder i Danmark? Tilbyd gode velbetalte jobs, styrk undervisningstilbuddene, opret alsidige praktikpladser og understøt ideen om, at flygtninge og indvandrere udgør en styrke og en ressource i det danske samfund. Danmark skal være et sted, hvor vi kan leve og have det godt med hinanden uden fordomme og konflikter. Tolerance, inklusion, fællesskab og sammenhold skal beskrive vores samfund og ikke Dansk Folkepartis fremmedfjendske danskhedsbegreb.

PERNILLE CAUCHI

Det mener vi:

DE FALSKE LØSNINGERS TID ER FORBI

Lømmelpakke, bure, vandkanoner og anholdelse af aktivister for at sove i en bygning, de havde lejet til at sove i. Politiet og VKO gør hvad de kan for at skræmme folk fra at deltage i protesterne i forbindelse med klimatopmødet. Skræmmekampagnen har også et andet formål. Den skal flytte fokus fra, at verdens ledere kun kan blive enige om at lade kloden brænde i deres forsøg på at redde de tilbageværende profitter.

Vi skal ikke lade os skræmme. Hvis ikke vi gør noget bliver klimakrisen til klimakaos, mens den økonomiske krise betyder, at netop de arbejdere der kunne arbejde på at løse klimakrisen går fra hus og hjem på grund af arbejdsløshed. Derfor skal der opbygges en bevægelse, der kan hvad verdens ledere ikke vil – prioritere klima over profit. En stærk bevægelse, der sætter klima over profit, er for lederne i Bella Centeret et mareridt. Deres eneste svar hedder klimakvoter og fortsat tro på markedets usynlige hånd. Et marked der har fået den canadiske virksomhed Syncrudes til at udvinde olie af tjæresand, en meget CO2-udledende proces, bare for at udvinde olien.

En stærk klimabevægelse kræver et opgør med troen på deres falske løsninger. Det er troen på markedet, men det er også troen på de individuelle løsninger.

Vi får at vide, at vi skal tage cyklen eller toget, men et næsten enigt folketing bygger flere morterveje frem for cykelstier og jernbaner. Vi får at vide, at vi skal købe lokalt, mens staten låner 2,6 mia. kr. til Mærsk, så han kan bygge nye containerskibe. Vi vil gerne køre kollektivt og vi vil gerne købe lokalt, men det kræver, at der produceres lokalt, og det kræver, at der er ordentlig kollektiv trafik.

Derfor må klimabevægelsens første krav være, at den måde politikerne prioriterer på, og den måde der produceres på ændres. Hvis ikke det sker, kan hver enkelt ikke ved at ændre sit individuelle forbrug reducere CO2-udledningen nævneværdigt. Kravene til hvad hver enkel selv kan gøre flytter fokus fra de nødvendige ændringer af samfundet. Det kan godt være vi skal rationere flyrejserne for at kunne opnå den nødvendige CO2-reduktion, men det er kvalmt at høre Connie Hedegaard opfordre os til at droppe ferierejsen, mens hun støtter at amerikanske jagerfly fortsætter bombningen af Afghanistan.

Lad os starte med at stoppe bombetogterne over Afghanistan, de bringer kun død og ødelæggelse. Derefter kan vi ændre de politiske prioriteringer, så det bliver muligt at købe lokalt og køre kollektivt. Hvis det skal lykkes, kræver det et stærkt sammenhold i klimabevægelsen.

Det får vi kun hvis vi holder op med moraliserende at pege fingre af hinandens forbrug, og i stedet tager et opgør med lederne i Bella Centeret og det politi, der forsøger at skræmme folk væk fra at deltage i vores demonstrationer og beskytter de ledere, der hellere vil redde profitterne end kloden.

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Poste restante, H C Ørstedsvej 54, 1879 Frb. C konto Nr.: 5381 - 0490686
saa@socialister.dk

www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Jakob L. Krogh
Red. afsluttet den 7. december 2009
ISSN 1600-2687

PÆDAGOGER I KAMP MOD NEDSKÆRINGER

I november aktionerede pædagoger og forældre mod nedskæringer på ca. 250 millioner kroner på børne- og ungeområdet i Københavns kommune. Specielt var de imod besparelser på 47 millioner på kompensationsordningen, der giver ekstra penge til institutioner i bygninger med uhensigtsmæssige forhold. Disse besparelser ville ramme enormt skævt og betyde, at nogle institutioner skulle spare 15-20 pct.

Forældrenes og pædagogernes kamp ændrede planen om besparelser på 47 millioner.

Store besparelser på det pædagogiske område er langt fra noget nyt, og smertegrænsen er nået. Iben Karem, en pædagog fra Kritisk Pædagogisk Netværk siger: *„Det pædagogiske personale kan ikke presses yderligere. Der bliver stillet en masse krav til os, som vi ikke kan blive ved med at opfylde. Vi vil ikke finde os i flere nedskæringer, det kan simpelthen ikke lade sig gøre.“*

I 2008 kunne Børne- og Ungdomsudvalget i København ikke se hvordan man kunne spare 194 millioner. Året før aktionerede forældre mod besparelser på 90 millioner kroner.

Faktisk er kommunale nedskæringer alt for almindelige. I 2010 bliver 90 pct. af kommunerne nødt til at skære ned, 33 pct. af kommunerne bliver nødt til at spare på alle områder. Og disse tal er endda fra før 25 kommuner måtte droppe en planlagt skatteforhøjelse!

Bag disse nedskæringer ligger et bevidst forsøg på at udhule den offentlige velfærd. Regeringen holder kommunerne i stramme økonomiske tøjler, og de strammer hele tiden mere og mere til. Den dårligere økonomi og New Public Management (NPM) forværrer konstant forholdene for offentligt ansatte og forringer velfærden.

NPM udspringer (ligesom nedskæringerne) af den nyliberalistiske tankegang. Økonomisk effektivitet er fokus, den offentlige sektor stilles direkte i konkurrence med den private og markedsgøres på den måde. En følge af NPM og markedsgørelsen er hele bølgen med test, kontrol og dokumentation, der tager en stor del af de i forvejen pressede offentlige ansattes tid – den skal „måle“ den økonomiske effektivitet. Det har pædagogerne også mærket, Iben Karem siger: *„Alt skal kunne måles og vejes. Det der med at tale om kvalitet og værdi og sådan noget, det gør man ikke ret meget. Inden for de sidste 10 år har vi fået meget færre pædagogiske timer, men mange flere opgaver i form af læreplaner, sprogtest osv. som vi skal udføre. Tingene hænger ikke sammen.“*

Det er på tide at sige stop til velfærdstyveriet. Vi vil ikke finde os i flere nedskæringer, og vi vil ikke finde os i markedsgørelsen af den offentlige sektor. Vi skal sige fra over for den logik der gør at regeringen vil give skattelettelser på 55 milliarder kroner til de rigeste og bruge enorme summer på at redde de kriseramte banker, men år for år forringer vores offentlige velfærd.

Kommunalpolitik handler ikke om at forvalte regeringens nyliberalistiske nedskæringer, men om at sikre velfærd for alle. Men for at det skal ske er der brug for massive protester mod nedskæringerne, og for at kampen mod nedskæringer på de forskellige områder ses som samme kamp.

Novembers aktioner har allerede vist en del af vejen – både pædagoger og forældre har dannet netværk på tværs af institutioner. Som Iben Karem siger: *„Det gør, at folk ikke har så meget fokus på deres egen institution, men på området generelt. Og det er det der giver styrken, hvis der er flere der kan sige til eller fra.“*

Forældrenes og pædagogernes kamp ændrede planen om besparelser på 47 millioner så 23 millioner skulle spares andre steder og 24 millioner skulle lånes internt i kommunen.

Næste gang må vi være stærke nok til ikke bare at angribe den enkelte kommunes prioriteringer, men til at stå sammen og angribe den regering der tvinger kommunerne til gang på gang at udhule velfærden.

CHRISTINE BERGEN

ANGREB PÅ FAGLIGT AKTIVE

En millionbod truer københavnske fagforeningsledere. Den Kommunale Arbejdsgiverforening (KL) har indklaget Landsforeningen for Socialpædagoger (LFS) for arbejdsretten med påstand om, at de støtter strejker. KL anklager Jan Hoby, socialist og næstformand i LFS, for at støtte strejkerne og forældreblokaderne op til kommunalvalget 17. november.

For en faglig aktivist er det et hædersmærke at støtte en strejke, fordi det er arbejdernes stærkeste våben i kamp for retfærdighed. Men sådan er det naturligvis ikke ment fra KLs side. Det er payback time for, at de københavnske forældre og pædagogiske personale gjorde valgkampen til noget konkret om velfærd for børn. Politikerne blev tvunget til at forholde sig til deres egne besparelser over for vælgerne, og det kostede stemmer. Politikerne på Københavns Rådhus har i årevis været meget pressede af forældre og det pædagogiske personale fra daginstitutioner og fritidshjem, fordi de ikke har accepteret nedskæringer uden protester. Den kamp har LFS stået i spidsen for. Derfor skal LFS nu angribes og deres medlemmer bære en millionbøde.

Når KL rejser sagen, så har det selvfølgelig en langt større rækkevidde, fordi deres mål er at skræmme alle fagforeningsfolk fra at støtte kampen mod nedskæringer. De ønsker at lukke munden på kritikerne, så ytringsfriheden kun tilhører de mægtigste. Besparelser på børn og antipædagogiske tiltag må forventes at fortsætte, så længe den nyliberale politik dominerer rådhusene. For der er desværre ingen tvivl om, at den offentlige sektor skal have mere New Public Management suppleret af øget privatisering i de kommende år. For KL handler det om at stække de stærkeste modstandere i denne kamp. Hidtil har fagbevægelsen generelt været relativt svag i kritikken og handlingerne, men FOA og LFS ønsker at udfordre dem, og det eksempel ønsker KL ikke fulgt. Derfor skal de faglige ledere have mundkurv på.

Bliver de dømt?

Ingen tvivl om LFS' hjerte og holdninger ligger hos medlemmerne, og de har støttet kampen mod nedskæringerne. Men det er ikke ulovligt; det er vel nærmest fagforeningens kerneopgave. Det springende punkt er, hvorvidt en fagforeningsleder kan udtale at han: „Støtter medlemmernes kamp“ og fremfører medlemmernes holdninger/trusler om strejker uden at bryde arbejdsmarkedets fredspligt. Fagforeningsfolk må nemlig ikke støtte overenskomststridige strejker eller møder, hvilket i praksis betyder alle strejker, undtagen i selve overenskomstforhandlingen som i 2008.

Det er i strid med hovedaftalen, som er den ramme, det danske klassesamarbejde fungerer i. Den stammer helt tilbage fra 1899, hvor fagbevægelsen indgik en aftale med arbejdsgiverne om, at de anerkendte ledelsesretten og indførte fredspligt mod at få fagbevægelsen anerkendt og mulighed for at lave overenskomster. Dette institutionaliserede klassesamarbejde er den grund, den danske model er bygget op ud fra, og som 20.000 fagligt ansatte administrerer dagligt.

Om LFS bliver dømt afhænger både af beviser og styrkeforholdet. De beviser, som KL har fremlagt, indeholder ingen konkrete udsagn om opfordring eller støtte til strejke men derimod en masse postulerede indicier. Men arbejdsretten er ingen almindelig domstol. Det er derimod klassesamarbejdets højesteret, hvor enhver dom er en styrkeprøve mellem arbejdsgiverne og fagbevægelsen.

Hvad mener fagbevægelsen?

Når sagen kommer for arbejdsretten i januar afhænger meget af, hvor stærkt resten af fagbevægelsen bakker op om LFS, eller om de faktisk ønsker dem dømt for brud på fredspligten. Derfor er der brug for at både Enhedslistens faglige topfolk og andre faglige ledere støtter om LFS, og en mulighed fra andre der vil støtte LFS, er at opbygge støttekommitteer.

Der er ingen tvivl om, at den danske fagbevægelse hverken er en kamporganisation eller vant til ytringer som dem, LFS kommer med. De faglige ledere er så vant til at tie og øve selvcensur, at de aldrig støtter strejker officielt. Angiveligt fordi de vil spare medlemmerne for en stor bod i arbejdsretten, men reelt også fordi de ikke støtter utidige strejker. En sådan bod kan også være enormt dyr, fx fik SID (en del af det nuværende 3F) en bod på 80 millioner i 1985 for at støtte overenskomststridige strejker, som resten af LO var imod. Også langt ind i venstrefløjen er der modstand mod utidige strejker. Fx støtter Enhedslistens faglige topfolk Hovedaftalen og fredspligtens overholdelse, hvilket svækker de menige medlemmers muligheder for at få støtte til strejker.

JAKOB LAUSCH KROGH

LFS: Landsforeningen af Socialpædagoger, Fagforening der organiserer det pædagogiske personale ansat i pædagogiske tilbud i København og omegn. Ca. 10.000 medlemmer.

Kommunalvalg

MULIGHEDER FOR ENHEDSLISTEN

Kommunalvalget betød en massiv fremgang på 7,1 pct. for SF, især på bekostning af Socialdemokraterne og De Radikale, men også Enhedslisten tabte 0,4 pct.

Dermed betød kommunalvalget en venstredrejning inden for rød blok. Dette rejser en klar diskussion af, hvorfor venstredrejningen stopper ved SF, når SF samtidig rykker til højre?

En del af forklaringen på dette er, at Enhedslisten i folketinget ikke har formået at være et synligt alternativ, og at de udenomsparlamentariske bevægelser ikke har kunnet slå igennem på landsplan. I København hvor Enhedslisten er gået frem, har der modsat været væsentlige udenomsparlamentariske bevægelser.

Blokader og Kirkeasyl

De to vigtigste bevægelser var pædagogstrejkerne og forældreblokaderne og kirkeasyl. Pædagogstrejkerne og forældreblokaderne lige op til valget fik Enhedslisten til at sige nej til nedskæringerne. Det betød, at Enhedslisten fremstod som et alternativ til SF og de andre partier, selvom Enhedslisten fejlagtigt var en del af budgetforliget.

Samtidig viste blokader og demonstrationer et reelt alternativ til SFs kompromislinje, og Enhedslisten kom til at repræsentere det. Politikken blev flyttet fra rådhuset og ud på gaden, hvor Enhedslisten er væsentligt stærkere end resten af partierne.

Den anden vigtige bevægelse var Kirkeasyl. I Kirkeasyl gjorde Enhedslisten en god figur. Fx var både Johanne Schmidt-Nielsen og Line Barfod tilstede ved Brorson Kirke den nat, den blev ryddet, og mange af Enhedslistens medlemmer var aktive i Kirkeasyl. Den positive effekt fra Kirkeasyl er en væsentlig grund til, at Enhedslisten ikke gik mere tilbage på landsplan, og i København, hvor fleste var aktive i kirkeasyl, gik frem.

Dette ses tydeligt af at Signe Færch fra Enhedslisten, der havde været ledende aktivist i Kirkeasyl, fik 2474 personlige stemmer, på trods af at hun ikke sad i borgerrepræsentationen inden valget.

Forældrenes og pædagogernes aktivitet ses tydeligt af, at Bo Asmus Kjeldgaard som børne- og ungdomsborgmester og SF spidskandidat, ikke var den SF'er der fik flest personlige stemmer.

Uden de udenomsparlamentariske bevægelser går venstredrejningen kun til SF, fordi en yderligere venstredrejning kræver at flere – som forældre, pædagoger og aktivisterne i kirkeasyl – tror på, at de kan kæmpe et alternativ igennem selv og derfor stemmer på det parti, der er deres talerør i byråd og folketinget.

Enhedslisten kunne være kommet endnu stærkere ud af valgkampen, hvis de havde fokuseret mere på de udenomsparlamentariske bevægelser, skriver Jakob L. Krogh

Hvad nu EL?

Enhedslisten kunne være kommet endnu stærkere ud af valgkampen, hvis de havde fokuseret mere på de udenomsparlamentariske bevægelser og i samme ombæring have styrket bevægelserne.

Klimatopmødet blev næsten ikke nævnt i Enhedslistens valgmateriale, heller ikke i København, hvor forberedelserne til demonstrationerne var i fuld gang. Hvis Enhedslisten aktivt havde brugt valgkampen til at mobilisere til demonstrationerne under klimatopmødet og aktiviteterne op til, ville det have styrket demonstrationerne yderligere.

Dansk Folkepartis fremgang til kommunalvalget har bekræftet højredrejningen. Derfor har venstrefløjen behov for at finde et reelt svar på hetzen mod muslimer.

Kirkeasyl viser en del af dette svar, og Enhedslistens gode, men efterhånden gamle, dokumentation af Dansk Folkepartis asociale politik er også en del af svaret, men der mangler stadig nogle, der tør stille sig op og forsvare muslimernes ret til at være muslimer og kalde Dansk Folkepartis hetz for racistisk.

Dette undlod Enhedslisten desværre at gøre synligt. I København, hvor Dansk Folkeparti førte smædekampagne mod den nye moské, var der ingen politiske partier, der offensivt forsvarede moskéen.

Hvis Enhedslisten skal udvikle sig til et rigtigt socialistisk parti, skal de kunne forsvare de mest undertrykte i samfundet. Lige nu er det bl.a. muslimer. Derudover skal de være mere bevidste om, at det er i de udenomsparlamentariske bevægelser det reelle alternativ til nedskæringspolitikken ligger.

JAKOB LAUSCH KROGH

„FOR DEN MINDSTE FORBEDRING" – OM VENSTREFLØJEN, REFORMER OG MAGTEN

Gang på gang støder man på sætningen „loven er vedtaget af alle folketingets partier minus Enhedslisten". Der er ganske vist dem, der mener, at det betyder at EL har sat sig uden for indflydelse, men i virkeligheden er det et styrketegn for socialister, at de ikke lader sig fange ind af alle hånde forlig og politiske studehandler.

Fra tid til anden bliver der selvfølgelig vedtaget love, som er fornuftige, og som det er rigtigt at stemme for. Men det er efterhånden mange år siden der er blevet gennemført reformer af virkelig – eller bare minimal – fordel for arbejderklassen.

Alle større forlig og love gennem de seneste mange år har haft til formål at styrke magthaverne og sikre kapitalens profitter, på bekostning af arbejderklassen. Det gælder alt fra skatte- og socialpolitik til sikkerheds- og uddannelsespolitik.

Derfor er det også vigtigt at et socialistisk parti som EL fastholder nogle redskaber, til at styre klart i den del af klassekampen der udspiller sig i parlamentariske forsamlinger. Et vigtigt redskab er princippet „for den mindste forbedring og mod den mindste forringelse".

At balancere i praksis

Det er utvivlsomt rigtigt, når nogle hævder at der kan være sager hvor det kan være svært entydigt at sige hvad der er forbedringer og hvad der er forringelser, men det vigtige er at have en rettesnor. Det helt centrale er at erkende at vi lever i et klassesamfund, hvor et lille mindretal ejer de fleste værdier og i kraft af det bestemmer det meste, hvor staten og de organer der administrerer samfundet er designet til at bevare samfundet i sin nuværende form, og ikke mindst er det vigtigt at erkende, at i et klassesamfund er der ikke noget der hedder „til samfundets bedste".

Det er den opfattelse der adskiller socialistiske partier fra reformistiske. For eksempel bør det være utænkeligt for revolutionære socialister at stemme for finansloven, fordi det vil være en faktisk accept af det eksisterede samfund, af dets prioriteringer til fordel for borgerskabet, og hele dets undertrykkelsesapparat vendt mod arbejderklassen.

Budgetforlig i kommunerne

Når det så kommer til kommunernes budgetter, er det så sådan at socialister skal have en helt anden tilgang i byrådene end de har i folketinget?

Nej, der er overhovedet ingen grund til at se forskelligt på det. Selv om selve undertrykkelsesapparatet ikke er noget kommunernes økonomi styrer, så er et budgetforlig en principiel accept af tingenes tilstand – en accept af at tage ansvaret for fordelingen af dårligdommene.

Det har aldrig været fornuftigt, og i takt med at regering og statsmagt mere og mere indskrænker det kommunale demokrati, handlefrihed og økonomiske råderum, bliver det mere og mere ufornuftigt for socialister at indgå i budgetforlig.

Mange vil sige, „jamen kommunen er noget andet, den skal jo køre". Det er muligt, men det er vigtigt at gøre sig klart at borgerlige politikere ikke lader sig vælge til byråd bare for at det skal køre. De gør det for at få den til at køre til deres egen og deres klasses fordel. Og hvis ikke socialister indtager samme attitude, og siger „Lad dem der vil tage ansvaret for elendigheden gøre det. Vi afstår, for rammerne er kun til bagdel for vores klasse", så afskærer man sig fra sin klasse, og især fra de dele der ønske at kæmpe for bedre forhold.

Når man hører borgerlige (og ofte også reformistiske) politikere og medier, så får man indtryk af at socialstaten måske nok er nødvendig, men mest et nødvendigt onde, som det hele tiden er nødvendigt at beskære og holde igen på. Det er også den linje der føres ud i livet i de kommunale budgetforlig, og den linje der heldigvis af og til fører til bevægelser og strejker nedefra. Her må der vælges side. Socialister skal selvfølgelig vælge modstanden og kampen side frem for budgettet, og det også selv om der måske ikke lige aktuelt er nogen kamp.

En stor del af kampen mod regeringens omfordeling fra fattige til rige, må nødvendigvis foregå i kommunerne, hvorfor enhver ide om fællesskab med borgerlige og reformistiske partier der accepterer spillereglerne burde være bandlyst. Socialister må omvendt kræve at de øvrige partier i et byråd går med ind i kampen mod regeringens politik, hvis de skal tages alvorligt.

FREDDIE NIELSEN

KRISEN ER IKKE FORBI

„Nu bliver det bedre." „Finanskrisen er fortid." „Til næste år kommer væksten igen." Politikere, bankøkonomer og medier står i kø for at tale krisen væk og væksten i gang. Selvfølgelig ønsker vi, at de har ret, for så bliver vi ikke fyret, velfærden kan undgå besparelser, og vi kan finde en billig bolig. Men desværre taler realiteterne imod dem.

Verdensøkonomien er fortsat hårdt ramt. De største økonomier, USA, Japan og Europa, har stadig negative vækstrater, faldende BNP og historisk lave investeringsrater i produktionen. Og Danmark er ingen undtagelse.

Det danske bruttonationalprodukt (BNP) er faldet med næsten 5 pct. siden 2007. I 2009 bliver faldet på mere end 3 pct. Den danske industriproduktion er faldet med mere end 21 pct. i år og investeringer i industrien med 8 pct. Forbrug, hushandler, bilsalg og andre symbolske barometre falder fortsat. Og for almindelige mennesker er det værste, at arbejdsløsheden stiger eksplosivt, ikke mindst for de unge.

Når politikerne siger, at krisen er forbi, så bygger de det blandt andet på, at forventninger til 2010 er lysere. Fx tror flere, at de vil bruge flere penge næste år, og erhvervslivet forventer en bedring. Men fakta er anderledes. Ordreindgangen er stadig meget lavere end før finanskrisen. Selv om den forventes at stige i 2010, så er det stadig et fald på mere end 10 pct. Industriproduktionen forventes at falde med 4 pct og investeringer i maskiner med hele 36 pct.

Heller ikke verdensmarkedet kan trække hverken den globale krise eller den danske økonomi ud af dødvandet. Kina kan ikke holde gang i fabrikkerne, når ingen køber varerne. Kapitalen står ikke i kø for at smide penge efter noget, som giver lav profit eller kan tabes, hverken i Kina eller resten af verden. Det centrale er, at krisen ikke kun er en finanskrise, og at den stikker langt dybere.

Mere end bare finanskrise

Politikere og bankfolk omtaler kun krisen som en midlertidig krise for finanssektoren afledt af boligboblen. Man kan ikke komme uden om, at finanssektoren er ude på dybt vand og kun blev reddet fra et globalt sammenbrud af en gigantisk statsstøtte. Finanssektoren havde skabt et finansielt cirkus, hvor risikobetonet låntagning blev flettet sammen med globale finansprodukter. Det skabte en situation, som satte en kædereaktion i gang, da de amerikanske sub-prime-lån kollapsede, og dermed blotlagde bankernes virkelige situation.

På overfladen var det den bristede boligboble og spekulative banker, som var forklaringen. Men ondets rod stikker langt dybere, for hvorfor kastede kapitalen sine penge efter spekulative værdipapirer i stedet for profitabel produktion? Den virkelige årsag til finanskrisen skal findes i den langvarige krise, som kapitalismen har befundet sig i siden 1970'erne.

Kapitalismens logik er, at der skal tjenes penge. Penge tjenes først og fremmest gennem den merværdi, som skabes, når en ansat producerer værdi gennem sit arbejde, hvorefter kapitalejeren tilegner sig den ekstra værdi, kaldet profit. Denne profit omsættes i mere produktion, nye investeringer (kapitalakkumulation) og kapitalejerens privatliv. Men profitten er ikke evigt stigende, da kapitalejernes indbyrdes konkurrence bliver stadigt hårdere.

Det tvinger kapitalejeren til at investere i ny teknologi for at få et forspring, som dog kun holder indtil de andre kapitalister anvender denne nye teknologi. Jo flere penge kapitalen tvinges til at anvende i maskiner/teknologi, des mindre bliver den menneskeskabte værdi, det vil sige den reelle profit. Denne proces gentages over tid og i en global skala og betegnes som profitratens tendens til fald.

Zombie-kapitalisme

Det er denne udvikling som forklarer krisens dybde. Den nyligt afdøde marxistiske økonom, Chris Harman, har påvist denne udvikling i sin sidste bog *Zombie Capitalism*.

Profitraten er faldet til næsten halvdelen af niveauet i vækstboomet fra 1945-1970. Harman analyserede allerede i 1980'erne, hvordan profitratens tendens til fald kunne forklare krisens dybde og internationale karakter i modsætning til andre økonomer, som fokuserede på oliekrise og overproduktion. Harman argumenterede for, at den kapitalistiske økonomi havde faldende vækstrater, og at en stigende investering i teknologi skabte en konkurrence, hvor kapitalen ikke længere kunne afsætte varer profitabelt.

Et dansk eksempel på denne tendens er A.P. Møller Mærsk. Det dominerende forretningsområde er den globale containertrafik, hvor Mærsk gennem opkøb har sikret sig en position som verdens største med 1/6 af verdensmarkedet. Problemet for Mærsk er, at profitten er meget lav. Officielt skyldes det de lave fragtrater og forhøjede oliepriser. Men i virkeligheden findes forklaringen på de lave profitter i de enorme investeringer i nye kæmpestore containerskibe og de store opkøb. Det tvinger profitten nedad og Mærsks konkurrenter til at gøre det samme. Igen med fald i fragtraterne og dermed profitten.

Chris Harman fastholdt gennem 1990'erne og indtil finanskrisen i modsætning til de fleste andre økonomer – også de socialistiske – at krisen i den kapitalistiske økonomi fortsat eksisterede, fordi profitraten fortsatte med at falde. Harman påpegede at væksten ikke steg i den virkelige økonomi, det vil sige i den produktion som skaber profit af arbejde. Han påviste at kapitalakkumulationen var faldet med op til 20 pct. siden 1970'erne. Harman forudsatte derfor, at krisen ville bryde ud med fuld kraft, når den lånefinansierede overfladevækst bristede.

Harman anvendte Marxs grundlæggende analyse af kapitalismen, hvor profitten kommer fra og hvordan kapitalen fungerer til at belyse kapitalismen i dag. Vi kan bygge videre på denne analyse til at pege på, at hverken bankpakker eller øget forbrug i sig selv vil bringe kapitalismen ud af sin dybe krise. Forudsætningen for at genskabe profitten er en destruktion af kapital. Ikke fordi Chris Harman ønsker denne udvikling, da den enten kan antage form af en ødelæggende krig eller en meget dyb krise med massearbejdsløshed og voldsomme angreb på løn- og arbejdsforhold. Men Harmans pointe var, at kapitalismen som system ikke fungerer; den avler kun flere og dybere kriser. Og når den krisefri kapitalisme blot er en illusion, så har denne verdens store flertal ingen interesse i at reparere og bevare kapitalismen.

JAKOB NERUP

INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME
INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME

Hvad skal den revolution egentlig?

En revolution bliver oftest fremstillet som et udemokratisk kup, som en lille gruppe af socialister har fundet på skal gennemføres. I virkeligheden er det lige omvendt; revolutionen er både fredelig, demokratisk og nødvendig for det store flertal.

Socialistisk revolution handler om at opbygge reel, folkelig magt. Det handler om en omfattende udvidelse af demokratiet.

Under det kapitalistiske system baseres magthavernes magt sig til dels på at holde arbejderklassen splittet og dels på den følelse af afmægtighed over for systemet, som mange oplever. Almindelige arbejdspladser eller uddannelsessteder er et godt eksempel på kløft der er mellem forestillingen om at vi alle har demokratisk indflydelse på vores eget liv og så den reelle virkelighed. Og at stemme til folketingsvalg hver fjerde år lukker ikke den kløft. Hvad enten det handler om vores arbejdsliv, livssituation eller klima, så efterlader markedskræfterne os meget ringe indflydelse på for alvor at styre de betingelser, vores liv og fremtid afhænger af.

Revolution fra neden

Derfor er revolutionen en nødvendighed for med demokratisk magt at sætte markedskræfternes profitjagt ud af spil. Hovedessensen i en socialistisk revolution er, at arbejderklassen overtager kontrollen over deres arbejdspladser for kollektivt og demokratisk at producere efter behov i stedet for efter profit.

Således omorganiserer arbejderne forholdene i deres hverdagsliv på en sådan måde, at de kan udfordre og erobre magten fra den eksisterende magtelite.

En socialistisk revolution skal være revolution 'fra neden'. Det betyder, at størstedelen af arbejderklassen aktivt tager del i at omforme samfundet og gennem revolutionen overtager kontrollen med de aspekter, der vedrørende deres eget liv.

På den måde er revolution ikke kun et politisk spørgsmål. Den er i lige så høj grad et økonomisk spørgsmål, da det at overtage kontrollen med arbejdspladser også betyder at tage kontrollen over produktionsmidlerne og dermed også med samfundets samlede rigdom.

Arbejderklassens befrielse

For at opnå ægte frigørelse gennem processen med at erobre styringen med ens livsforhold, er det afgørende at kontrollen med produktionsmidlerne er demokratisk. Revolution fører således også til en grundlæggende, ændring af forholdene rundt omkring på arbejdspladserne. For så længe en person har rettigheden til, i kraft af sin chefstilling, at kommandere ansatte rundt og endda blive betalt ekstra for dette privilegium, så er demokrati ikke andet end et hult ord.

Inden for alle sfærer vil almindelige arbejdere på demokratisk vis diskutere hvad de har brug, for samt hvordan de mest hensigtsmæssigt opnår det. De tager kontrol over midlerne til at skabe en anden verden.

Men en revolutionær proces er ikke kun begrænset til praktiske forandringer. Med så store samfundsændringer, hvori folk selv er aktive, følger samtidig en bevidsthedsændring, som gør demokratisering og ligeværdighed mulig. Således er den aktive revolution fra neden en forudsætning for arbejderklassens befrielse.

ALEXANDER LASSITHIOTAKIS OG METTE HERMANSEN

INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME
INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME

TØR VI LÆGGE VORES FREMTID I HÆNDERNE PÅ FN?

Der er intet, der tyder på, at den forsamling mennesker, der har sat hinanden stævne i Bella Centret, vil løse klimakrisen; selv om de hævder det. For i virkeligheden fremmer de for få og forkerte løsninger.

Hvad er det for en forsamling, der mødes i København? Hvorfra får de deres legitimitet – hvis de da overhovedet har en sådan? Og er der nogen rimelighed i, at det er dem, der sidder med magten til at afgøre menneskehedens fremtid?

Det lidt kryptiske navn „COP15" står for den femtende ,Conference of the Parties', der er det øverste organ i FNs Klimakonvention (UNFCCC) fra 1992.

Det er altså FN, der er rammen om mødet. Hos mange giver det et indtryk af, at det er ,hele verden' – os alle sammen – der mødes for i fællesskab at drøfte problemer og løsninger. Det er desværre ikke tilfældet. Hverken FN eller COP15 er specielt demokratiske institutioner.

FN har ingen reel magt

I modsætning til den almindelige opfattelse er FN ikke blevet oprettet for at redde verden – men for at skabe nogle institutionelle rammer om de magtfulde staters ofte konfliktfyldte indbyrdes forhold.

FN danner selvfølgelig også rammen om mange fornuftige, humanistiske aktiviteter. Men FN har i sig selv ingen reel magt, og når det handler om ting, der virkelig er af betydning for verdens magthavere, så bliver der trådt på bremsen. For eksempel klimatruslen.

FN er derfor en modsætningsfuld størrelse – og netop klimakrisen viser disse modsætninger: på den ene side har FNs klimapanel af videnskabsfolk været med til at slå fast, at menneskeskabte klimaforandringer er et alvorligt problem. På den anden side bremser de stater i FN, der reelt har magt, for at de mål, som forskerne har sat op, kan nås.

Hverken FN eller COP15 er mere end de stater, der er repræsenteret, og disse stater bliver ikke mere humanistiske eller ligger deres kortsigtede profit- og magtinteresser til side, blot fordi de sætter sig sammen om et bord.

I FN sidder der en lang række af diktaturstater, og ved siden af dem sidder de mest magtfulde imperialistiske stater i verden. Det er ikke dem, vi kan regne med, vil redde verden.

FN er altså ikke en form for „verdensparlament". Både FN og COP15 er netop forsamlinger af verdens *ledere* – ikke af reelle repræsentanter for verdens befolkninger.

Ingen aftale mod stormagternes interesser

Samtidig afspejler magtforholdene til COP15, og i FN generelt, de ulige magtforhold, der er mellem stater i en imperialistisk verden.

Der vil aldrig i et sådant forum kunne vedtages en aftale, der går imod stormagternes interesser. Og det er uafhængigt af, hvad flertallet af verdens lande og befolkninger måtte mene.

Både de afrikanske lande og flere små østater, hvis eksistens er truet af stigende vandstand i havene, har forsøgt at lægge pres på de rige industrilande for at få dem til at forpligte sig til seriøse reduktioner i drivhusgasudledninger. Blandt andet forlod halvtreds afrikanske lande i et døgn forhandlingerne i Barcelona i november.

Men på trods af det, er det alligevel ikke dem, der i sidste ende sætter dagsordenen. Det er i stedet de rigeste, mest magtfulde og mest drivhusgasudledende stater i verden. Samtidig med at det netop er de fattigste lande, de små østater og andre lavtliggende lande, der lider mest under den globale opvarmning.

Hvor ligger løsningen begravet?

Magthaverne taler meget om nødvendigheden af en klimaaftale. Og efter topmødet vil de formentlig også forsøge at tale et dårligt resultat op som en sejr.

Der er dog én afgørende grund til, at verdens ledere ikke ønsker at tabe ansigt i København: at de bliver pressede af verdens befolkninger.

Men at magthaverne forsøger at tale befolkninger og bevægelser efter munden gør ikke COP15 til et demokratisk forum.

De personer, der mødes i Bella Centret, kan ikke redde verden. Deres forsamling er heller ikke demokratisk. Og årsagen til de to ting er den samme; de både tænker og handler indenfor rammerne af et kapitalistisk system – og det udelukker såvel en reel repræsentation af verdens befolkninger såvel som reelle løsninger på klimakrisen.

Løsningen ligger i stedet hos de befolkninger og bevægelser i hele verden, der ikke sidder med omkring bordet i Bella Centret. Det er dem, der kan og skal gennemtvinge de nødvendige, kollektive og solidariske løsninger – imod politikerne og de profitinteresser, de varetager.

MIKKEL BIRK

Vi må selv kæmpe for CO2-reduktioner

... fortsat fra forsiden

Lomborg får dog stadig sine millioner: Oveni de 15 millioner han fik i 2007, har han netop fået 18 millioner i november 2009.

Men nu snakker alle politikere om klimatruslen. Virksomheder kappes om at have en klimaprofil. Selv flyselskaber og energiselskaber som DONG og Vattenfall maler sig selv klimagrønne. Samtidig med at de udleder CO2 i uanede mængder.

Mange troede, at nu tog magthaverne endelig klimatruslen alvorligt.

Men de magthavere, som snakker sig klimagrønne, hvad gør de i praksis?

- De bygger motorveje. Der er netop indgået aftale mellem alle partier undtagen Enhedslisten om 5-7 milliarder kr. til udbygning af motorvejsnettet. (De Radikale overvejer dog deres stilling, men SF er med.)
- De fyrer folk i vindmølleindustrien. Først ca. 1.700 på Vestas i sommers. I november 700 på LM Glasfiber i Lunderskov.
- De tillader flere kraftværker at fyre med kul (den værste energikilde CO2-mæssigt) i et energiforlig fra 2008.

Listen kunne fortsættes med fx de regeringer i Tyskland og USA, der forsøger at redde bilfabrikker fra krisen med store tilskud til køb af nye biler.

Selv den manøvre blev forsøgt gjort „klimavenlig", da nyere biler angiveligt udleder mindre CO2. Men problemet er, at 25 pct. af CO2-udledningen i en bils levetid sker mens den produceres.

Alle disse milliarder, hvor mange busser og tog kunne de penge ikke have givet?

Hvor mange vindmøller kunne de fyrede på Vestas og LM Glasfiber ikke have produceret?

Prioriteringer

Prioriteringerne er klare, uanset om vi snakker klima eller velfærd: Hvis der skal fyres titusindvis af mennesker for at få profitterne op, så vinder profitjagten.

Skal global opvarmning koste 100er af millioner menneskers liv og velfærd, så vinder profitjagten igen.

De prioriteringer, som politikerne har i den nationale politik, ændres naturligvis ikke, bare fordi de mødes til konferencer og topmøder.

Én aftale, to skridt

Klimatopmødet kommer ikke til at levere resultater. Lars Løkke Rasmussen kalder det „Én aftale, to skridt". Med andre ord: Efter det første skridt, København, kommer der ingen aftale. Men måske til næste år?

Men „hvad er det lige der skulle ændre sig på 6 eller 12 måneder, der skulle gøre en aftale mere sandsynlig?" Ordene er Connie Hedegaards fra dengang hun stadig troede på en aftale i København. Det er under to måneder siden.

Op til topmødet tegner der sig en alliance mellem USA, EU og Kina om, at der ikke skal ske noget i København. 100-vis af spindoktorer skal så få det til at se ud som om, at det skam er det mest fornuftige og et skridt på vejen.

Er det måske ikke lige så godt (eller bedre) med en politisk bindende som med en juridisk bindende aftale?

Den slags argumenter lammer ofte folk, der tror på det politiske spil. For den juridisk bindende Kyoto-aftale har jo ikke virket.

Ifølge den skulle fx Danmark have reduceret med 21 pct. i 2012 i forhold til 1990. I 2007 havde man nået 3.9 pct. De 15 „gamle" EU-lande havde i 2009 nået lidt mere, nemlig 6,2 pct. Når det om et år måske ser lidt bedre ud, skyldes det udelukkende, at den økonomiske krise fortsætter med at sænke væksten.

Spørgsmålet er ikke, om aftalen er „politisk" eller „juridisk", men derimod om der sker faktiske og betydelige reduktioner i de rige lande. Som tallene viser, sker det; bare meget lidt.

Folkeligt pres

Men snakken om politisk eller juridisk tjener til at nedtone forventningerne til topmødet i København.

For magthaverne er under pres – ikke kun fra den risiko for at miste investeringer, som eksempelvis forsikringskoncernen Allianz bekymrer sig om.

De er også under pres fra en voksende folkelig opinion, som kræver handling. Derfor lyver de og lader som om, de vil gøre noget, mens de fortsætter business as usual.

For magthaverne har ikke noget valg, hvis de vil bevare magten.

De er bundet ind i et system, hvor de er i indbyrdes konkurrence, Hvis én af dem skulle få den idé at tage videnskaben alvorligt frem for at maksimere profitterne, ja, så er kun én ting sikkert: De går nedenom og hjem i konkurrencen.

Men vi andre, det store flertal af klodens befolkning, har et valg: Vi kan skabe et andet og mere rationelt system, som sætter mennesker før profit. I et sådant system ville klimatruslen være løst for længe siden – eller slet ikke være opstået.

JØRN ANDERSEN

Klimatopmøde for folket

- en guide for klima-aktivster

Under klimatopmødet i København foregår der meget andet end de officielle forhandlinger mellem politikere, embedsmænd og multinationale virksomheder i Bella Centret. For klimaaktivister fra hele verden er COP15 nemlig en anledning til at mobilisere flere til kampen, protestere i gaderne og diskutere klimaproblemer, løsninger og opbygningen af en stærk international klimabevægelse.

Klimaforum09 i DGI Byen danner den vigtigste ramme for en folkelig debat under topmødet. Her er der både mulighed for at uddanne sig selv og hinanden i de tekniske aspekter, for at diskutere de politiske konsekvenser og sammenhængen med andre spørgsmål og problemer og ikke mindst for at debattere opbygning, taktik og strategi for de folkelige klimabevægelser.
For folket og bevægelserne bliver det ikke kun ved snak under topmødet. En lang række aktioner, demonstrationer og happenings, planlagt af en bred vifte af bevægelser og organisationer skal vise magthaverne, at vi almindelige mennesker kræver hurtigt, effektiv og retfærdig handling mod klimaproblemerne nu!
Denne guide giver en beskrivelse af de vigtigste begivenheder på den folkelige scene i forbindelse med topmødet. Både dem der sker på gaden og til møder i DGI-byen.

Klimaforum09 7.-18. december i DGI Byen i København

Klimaforum09 er folkets og bevægelsernes topmøde. Fra mandag den 7. til fredag den 18. december danner det rammen om omkring 200 oplæg og debatter, 50 udstillinger, 30 klimafilm, musik, teater og meget mere. Mens FN's officielle klimakonference i BellaCenter er forbeholdt politikerne og deres embedsmænd, er Klimaforum09 åbent for alle, som har lyst til at være med til at skabe en socialt retfærdig og bæredygtig fremtid.
Der er interessante og vigtige debatter om mange emner og spørgsmål. Socialistisk Arbejderavis bringer her en omtale af enkelte af dem vi mener er særligt anbefalelsesværdige.
Læs mere og se hele programmet på www.klimaforum09.org.

IS tendensens offentlige møde lørdag den 12. december kl. 20.00 Møde d. 12.: DGI-byen/Det Blå Rum kl. 20: Climate Change and Revolution, oplæg v. Jonathan Neale, (SWP) og andre oplægsholdere.

Lørdag den 12. december er dagen for topmødets største demonstration. Den dag vil mange internationale medlemmer af IS Tendensen derfor være i København og vi indkalder derfor til et internationalt offentligt møde arrangeret af IS Tendensen. Mødet vil fokusere på vigtigheden af at revolutionære socialister engagere sig i klimakampen gennem de bredest mulige bevægelser og bringer argumenter om socialisme og et opgør med det kapitalistiske system ind i disse. En glimrende mulighed for at møde Internationale Socialister fra mange andre lande og deltage i en debat om sammenhængen mellem klimaproblemerne, det kapitalistiske system og kampen for socialisme.

„Climate change and conflicts: the danger of future wars" søndag den 13. december kl. 15:15

Arr.: Nej til Krig.
Ifølge FN blev 20 millioner mennesker i 2008 hjemløse pga. katastrofer relateret til klimaforandringer. Uden drastisk og hurtig handling mod klimaforandringerne vil fremtiden byde på endnu flere oversvømmelser, tørker, sultkatastrofer og vandmangel, hvilket vil tvinge millioner af fattige på flugt og skabe krige og konflikter om de sparsomme og forsvindende ressourcer og landområder. Klimaforandringernes sammenhæng med krig og konflikter er derfor åbenlys og da Nej til Krigs møde er det eneste om emnet på Klimaforum09 er det bestemt et af de møder man bør prioritere at komme til.

„Capitalism and the climate crisis: Left alternatives" søndag den 13. december kl. 16.15

Arr. Enhedslisten
Dette møde overlapper desværre mødet om klimaforandringer og krig. Ikke desto mindre er det også et af de møder, der i høj grad er værd at fremhæve. Enhedslisten har inviteret europæiske venstrefløjspartier, repræsentanter for det globale syd og fagbevægelsesfolk til en debat om den yderste venstrefløjs syn på klimakrisen og om dens rolle, politik og strategi i klimakampen. Den revolutionære venstrefløj har en vigtig rolle at spille i opbygningen af en stærk international klimabevægelse og en antikapitalistisk strømning i denne, og det er derfor nogle vigtige spørgsmål for den fremtidige klimakamp som Enhedslisten her inviterer til debat om.

Reclaim power – Peoples Assembly, 16. December. Start ved Tårnby Station kl. 8.00

Climate Justice Actions demonstration den 16. december tegner til at blive den deltagermæssigt næststørste protest under topmødet. Aktion vil forsøge at bringe en lang række af antikapitalistiske emner sammen.
Målet er at trænge ind på FN-området ved Bella Centret og skabe et rum for de stemmer, der ikke bliver hørt i Bella Centret. Op til 200 delegeret fra selve Bella Centret vil deltage i folkemødet. Aktionsformen er en ikke voldig civil ulydighed og demonstranterne vil prøve at presse sig igennem politikæderne og ind på FN-området.
Det er den eneste demonstration der sætter fokus på at eliten på møde ikke handler på folkets vejede og at deres legitimitet er tvivlsom. Og det er den eneste aktion der er bevidste om nødvendigheden af at konfrontere magten, for at opnå reale klimaforbedringer, derfor er det er det en demonstration som alle antikapitalister skal støtte op om og mobilisere til.

Folkelige protester under klimatopmødet

Ud over de vigtige møder og debatter på Klimaforum09 er der også en række muligheder for sammen med mange andre mennesker fra hele verden at gå på gaden og vise verdens ledere, at der er et stort folkeligt krav

Under klimatopmødet vil der være et væld af aktiviteter, her har du et par forslag til hvad du kan deltage i.

om drastisk klimahandling nu. Demonstrationer og lignende under topmødet skal ikke kun tjene til at lægge pres på COP15-forhandlerne her og nu. Det skal også vise beslutningstagerne at der fortsat vil være et folkeligt pres for handling efter topmødet. Magthaverne skal vises at de også fremover vil blive mødt af stærke folkelige bevægelser som vil kræve handling lokalt, nationalt og globalt.
Demonstrationerne skal også bruges til at styrke de eksisterende bevægelser, både ved at være en god og motiverende politisk oplevelse for dem der deltager og ved skabe opmærksomhed i resten af befolkningen omkring klimaproblemerne og om at der er folkelige bevægelser, der mobilisere omkring at løse dem.
Alt dette kan kun opnås hvis det lykkes at skabe et rum og et udtryk der virker tiltrækkende på den bredest mulige skare at mennesker, der ønsker hurtig og effektiv handling på klimaområdet.
Her bringes en kort beskrivelse af tre af de vigtigste demonstrationer i København under topmødet.

12. december – Global day of action

Den store folkelige demonstration den 12. december kl. 13 i København. Planet first – people first.

Dette er den absolut vigtigste begivenhed under topmødet. Demonstrationen den 12. december kl. 13 fra Christianborgs Slotsplads til Bella Centret bliver topmødets største og bredeste begivenhed med mange internationale deltagere. Demonstrationens officielle grundlag er et krav om hurtigt, retfærdig og effektiv handling, og om at den vestlige verden tager det største ansvar. Det brede grundlag har tiltrukket et hidtil nærmest uset stort antal anbefalere i skrivende stund er der ovre 470, fra 64 lande - heriblandt over 100 danske, som spænder fra klimaorganisationer over udviklingsorganisationer til fagforeninger og politiske partier.

System change not climate chance

Samtidig er der parolefrihed på demonstrationen og dermed mulighed for at fylde de generelle rammer ud, med bl.a. mere radikale socialistiske budskaber. Dette kan bl.a. ske gennem den store og farverige antikapitalistiske blok, System change – not climate change, hvori IS Tendensen vil have en underblok. Dette er dagen hvor klimabekymrede mennesker fra alle baggrunde kan mødes til en stor fælles, festlig, folkelig og fredelig demonstrationen og er derfor et must for klimaaktivister fra hele landet.
I en række byer landet over arrangeres der desuden billig fællestransport til demonstrationen og der er således ingen undskyldning for ikke at komme med. Læs mere, bl.a. om transport fra provinsen, på www.12dec09.dk.

The Human Flood

Fordemonstration den 12. december kl. 10 fra Halmtorvet i København

Friends of the Earth International(FOEI) arrangerer denne fordemonstration til People first -Planet First, som frem for alt skal sætte fokus på nødvendigheden af global retfærdighed i forhold til klimaproblemerne og løsningerne. The Flood medbringer vidneudsagn, videoer, billeder og historier om flok i verden der i dag er ramt af klimaforandringer. Fra Halmtorvet går demonstrationen til Christiansborgs Slotsplads, hvor FOEI slutter sig til System Change – not climate change blokken i den store demonstration. Se mere på www.foei.org.

Følg med ...

Se mere om klimatopmødet og protesterne mod
www. modkraft.dk
www.12dec09.dk
www.climate-justice-action.org
www.klimaforum09.org.

RECLAIM POWER

– Pushing for Climate Justice

Jesper Juul Mikkelsen har talt med David Balleby Rønbach, der er aktivist fra Climate Justice Action (CJA), for at høre mere om CJA og hvad planerne er under topmødet.

David Balleby Rønbach (Foto: Arbejderen)

CJA er et netværk, som havde deres første forsamling i 2008 efter et internationalt opråb, som cirkulerede verden rundt, og som handlede om, at vi ikke tror på markedsløsninger, og vi tror ikke på, at vi kan have uendelig vækst på en lille planet – altså et netværk baseret på et relativt radikalt call out. Man kan sige, at CJA er det tætteste vi kommer på en form for institution blandt de forskellige grupper, som hidtil har kæmpet klimakampen lokalt eller hver for sig, men nu er begyndt at identificere en fællesgrund, hvor en hel masse forskellige bevægelser begynder at føle, at man har nok samhørighed til at danne en form for netværk. CJA består i dag af alt lige fra nordamerikanske venstreorienterede NGO'ere over oprindelige folks bevægelser i Sydamerika og bondebevægelser fra Brasilien og Thailand til venstreradikale grupper fra Nordeuropa. Grupper som alle har identificeret, at klimatruslen er et strukturelt problem, og at man ikke kan adskille klimatrussel og kapitalisme. I CJA har vi så taget det et skridt videre, da vi er begyndt at lave aktivisme sammen, og vi har en del ting vi er fælles om, eksempelvis en fælles pressegruppe og fælles aktioner.

Hvordan har i oplevet optakten til klimatopmødet?
Der har i det hele taget været en meget kraftig og sammenhængende diskurs i medierne, som handlede om at dæmonisere. For mere end et år siden begyndte de allerede med de her „politiet-træner-til-klimatopmødet-videoer" hvor de gennemdramatiserede topmødet med et upolitisk fokus på sammenstød på gadeplan, og de forsøgte at skabe et billede af demonstranterne som nogle, der kun var interesserede i vold. Det var tydeligt, at der var lagt i ovnen til et eller andet, og så kom den her lømmelpakke som den naturlige følge af deres skræmmekampagne.

I forlængelse af det, hvad vil du sige til dem som siger: „Jeg er ikke sikker på at jeg tør at demonstrere"?
For det første tror jeg, at man skal forstå at tiltag som lømmelpakken, handler om at skræmme folk væk fra at demonstrere, og det er jo lige netop derfor man *skal* gå ud og demonstrere. Det er jo netop der, det bliver vigtigst.
Det er den ene side af det, men den anden side er, at hvis man følger med i den seneste videnskab, har vi god grund til at være bange. Vi skal være rigtig bange for klimaforandringerne! Udsigten til at få nogle bøder eller nogle dage i spjældet sammenlignet med den katastrofe der på vej, der synes jeg, vi skal være meget mere bange for katastrofen.

Til demonstration d. 16. december er det da rigtigt i vil bryde ind i Bella Centret, som dele af pressen siger?
Demonstrationen d. 16. december hedder *Reclaim Power – Pushing for Climate Justice*, og selvfølgelig har en sensationalistisk presse fokuseret meget på vold. Det politiske vi vil er, at vi vil trænge ind på konferenceområdet, og vi vil gøre det ved hjælp af civil ulydighed og konfrontativ ikke-vold. Vi vil forstyrre konferencen inden for murene, men ikke ved at bryde ind i Bella Centret. Det er rigtigt, at vi vil forsøge at afbryde sessionerne indenfor, men det vil vi gøre ved, at mange af vores venner der er indenfor vil aktionere og så gå ud fra mødet, for at lave det som egentligt er målet; nemlig at lave et *People's Assembly* uden for murene på FN-området.

Nogle på venstrefløjen vil sige, at jeres aktion d. 16. er for radikal, og at i skræmmer folk væk. Har i tænkt over det?
Ja, det har vi selvfølgelig. Hele CJA er et væld af forskellige bevægelser, taktikker og aktionsformer, og der vil altid skulle indgås en eller andet form for kompromis. Det vi skal huske er, at det er en ikke-voldelig aktion, og jeg tror ikke, der er nogen der vil komme til skade den dag. Men på den anden side mener jeg, at konfrontationen er nødvendig for at animere det modsætningsforhold, som eksisterer mellem dem indenfor, der har magten, og så os udenfor der ikke bliver hørt. Vi prøver ikke at sige, at vi er folket, men vi prøver på at sige, at vi er de sociale bevægelser, der eksisterer, fordi vi ikke er repræsenterede i det politiske system. Og vi prøver at sige at man lytter mere til kapitalens interesser, end man lytter til dem, som bliver påvirket af klimaforandringerne. Så det er ikke fordi vi vil ind og være en del af deres cirkus, men vi vil overtage deres cirkustelt. Vi vil generobre magten til at kommunikere, for det er der deres primære magt ligger; nemlig at det er dem, der får lov at tale til befolkningerne. Vi mener der er rigtig mange ligesom os, der ikke får en stemme i forhold til klimaproblematikken, og vi mener ikke vi kan erobre det vi vil erobre, nemlig den opmærksomhed som tilkommer os alle udenfor, ved at stå på en mark langt væk fra topmødet og holde et møde. Vi bliver nødt til at intervenere i deres legitimering af falske klimaløsninger.

Efter planen vil folkemødet mellem demonstranter og deltagere i topmødet d. 16. december starte kl. 8.00 ved Tårnby station

Løsninger på klimaproblemet vil kræve et opgør med nyliberalismen og den underliggende markedslogik.

HVORFOR KAN KLIMAKRISEN IKKE LØSES PÅ MARKEDETS PRÆMISSER?

Truslen fra global opvarmning kræver radikale løsninger. Den måde, der produceres på under kapitalismen, er i konflikt med naturen og skal ændres fundamentalt for at forhindre de truende klimaforandringer. Men kan kapitalismen rumme en grøn revolution?

Grunden til magthaverne ikke gør noget for at mindske den globale opvarmning er at finde i kapitalismens natur og i nyliberalismen. Derfor står det system vi lever under i vejen for reelle og retfærdige klimaløsninger.

Enhver kapitalist er nødt til hele tiden at investere i den nyeste arbejdsbesparende teknologi for at være konkurrencedygtig og derved kunne blive på markedet. Før denne nye teknologi bliver taget i brug af andre producenter på markedet, kan det hæve den enkelte kapitalists profit, fordi han kan producere sine varer billigere end sine konkurrenter – men efterhånden som den nye teknologi udbredes, må hele processen starte forfra.

Denne proces er modsætningsfyldt: på den ene side hæver den profitten for den enkelte kapitalist i et stykke tid, på den anden side underminerer den kapitalisternes mulighed for at få profit. I følge Marx er det nemlig arbejderne og ikke maskinerne, der skaber profitten, fordi kapitalisten betaler mindre i løn til arbejderen end værdien af det arbejde, som arbejderen yder. Idet arbejderen fortrænges mere og mere af maskinerne, forsvinder kilden til profit. Det er den mekanisme, Marx kaldte *profitratens tendens til fald* – og det er en af de indbyggede modsætninger i kapitalismen, som gør, at det ikke er et bæredygtigt økonomisk system. Profitraten er profitten set i forhold til kapitalistens samlede inverteringer i maskiner, arbejdskraft og alt andet der er nødvendigt for produktionen.

I slutningen af 1960'erne blev profitraten halveret i de industrialiserede lande, og dette var et problem for kapitalismen. Det er i dette problem, nyliberalismen har sine rødder. Den stabiliserede kapitalismen på to måder: for det første ved at holde profitraterne på et kunstigt højt niveau ved at angribe arbejderklassen og stoppe de høje reallønsstigninger der fulgte i kølvandet på 2. Verdenskrig. For det andet ved at begynde en tilbagerulning af velfærdsstaten i form af udlicitering, indføring af markedslogikker i det offentlige og en enorm ideologisk kamp mod alternativer til markedet.

Nyliberalisme betyder øget konkurrence...

I det kapitalistiske system er det ikke kun de enkelte selskaber, der konkurrerer mod hinanden; det er også staterne. Og nyliberalismen har betydet en liberalisering af verdenshandlen, hvilket har øget den globale konkurrence. Staternes magt afhænger af styrken af deres industri, banker osv., og derfor støtter staterne dem.

For at stoppe klimatruslen er det nødvendigt at gøre op med de største selskaber i de største lande, hvor af flertallet er olie- eller bilproducenter. Men den øgede konkurrence mellem landene besværliggør dette en del.

I forhold til at finde løsninger på den globale opvarmning fører nyliberalistisk logik til kyniske konklusioner. I Danmark afskaffede man kulstoppet i 2008 med henvisning til, at det gik ud over konkurrenceevnen, og dette billede gentager sig andre steder.

Stern er tidligere cheføkonom i Verdensbanken. I 2007 udkom hans rapport om klimaproblemet. I rapporten frarådede han kraftigt ethvert forsøg på at stabilisere CO2-niveauet i atmosfæren på under 550 ppm. Det ville ikke kunne betale sig økonomisk. I samme rapport beskrev man, at en stabilisering på 550 ppm ville betyde 50 % risiko for temperaturstigninger på mere end 3°C, og en betydelig risiko for større temperatur stigninger. Desuden nævnte man, at en temperaturstigning på 3°C kunne betyde at Golfstrømmen stopper, hvilket vil skabe istid i Nordamerika og Vesteuropa og ville medføre store problemer med vandsikkerheden.

En anden fortaler for tilpasning til problemet er Nordhaus, der argumenterer for at en temperaturstigning på 6°C i 2100 kun vil medføre et fald i BNP på 3%. Derfor kan det ikke betale sig at gøre noget; det er billigere at tilpasse sig.

...og mindskning af statens rolle.

Samtidig med at nyliberalismens ideologiske program er en mindskning og markedsgørelse af statens rolle, bliver der investeret massivt i en bestemt del af staten: politi og militær. I følge nyliberalismens logik er statens væsentligste rolle at sørge for opretholdelse af den nuværende samfundsorden. Derfor er lømmelpakken helt i overensstemmelse med nyliberalismen. Dette fokus på politi og militær kommer også frem i nyliberalismens tilgang til den globale opvarmning.

I 2003 udgav Pentagon en klimarapport, hvor de beskrev scenarier med manglende fødevare- og vandsikkerhed og energiressourceknaphed. I stedet for at finde en måde at mildne, eller om muligt stoppe disse konsekvenser, foreslog Pentagon derimod, at USA skulle opruste militært for at beskytte sig mod angreb og klimaflygtninge fra de lande, der vil blive hårdest ramt af klimaforandringerne. Krige om ressourcer kunne i følge rapporten ikke tænkes af komme fra USAs side.

Opgør med nyliberalismen

Et basalt kig på kapitalismen og nyliberalismen har altså allerede afsløret en række forhindringer for en grøn omstilling af samfundet.

Nyliberalismen tilbyder os kun markedsløsninger, der ikke rammer konkurrenceevnen. Men det er tydeligt, at et opgør med bil-, olie- gas- og kulindustrien og de nært beslægtede industrier, der generelt er de største i mange lande, vil gøre det.

Det er altså utænkeligt, at en nyliberalistisk regering vil gennemføre de nødvendige tiltag for at stoppe den globale opvarmning. Og det er sikkert at regeringerne vil gøre meget for at forhindre et indgreb fra staten, der reelt vil gøre op med bare dele af nyliberalismen. For et sådant indgreb vil afsløre et alternativ, hvor man kan planlægge sig ud af store problemer, og hvor staten kan gennemføre sociale løsninger på dem. Derfor vil sociale løsninger på klimaproblemet kræve et opgør med nyliberalismen og den underliggende markedslogik.

Grønne kapitalister

Men kapitalismen og nyliberalismen er ikke bare sådan at komme af med. Kapitalismen vil altid tilpasse sig mest muligt, og den herskende klasse vil forsøge at blive siddende på magten for enhver pris. Se bare på Pentagons forslag til at overleve pludselige klimaforandringer. Efter magthaverne begyndte at anerkende klimaproblemerne, står politikere og store selskaber også pludselig i kø for at gøre deres hoser grønne overfor den bekymrede forbruger.

Nogle kapitalister foreslår øget nyttevirkning i brug af råstoffer og energi som vejen ud af problemerne. Men det forslag har en svaghed: når nyttevirkningen i brug af fx energi øges hos en kapitalist, stiger hans profit – og produktionen udvides. Fordi der nu bliver produceret mere, stiger forbruget af energi totalt. Øget nyttevirkning i brug af fx fossile brændstoffer alene løser ikke problemet, for kapitalismens logik skal nok sørge for, at forbruget stiger.

Skal vi gøre op med den logik skal vi gøre op med det system, der sætter penge over mennesket: kapitalismen.

CHRISTINE BERGEN OG ANNE LANGE

FRIFINDELSER FØRTE TIL LØMMELPAKKE

Det var ikke muligt for politi og anklagemyndigheden at få dømt uskyldige demonstranter efter rydningen af Ungdomshuset på Jagtvej. Derfor er loven nu lavet om.

Med den nye lømmelpakke risikere forældre der blokere deres børns dagisntitution at komme 40 dage i fængsel - og de rigtige lømler får endnu flere beføjelser.

Det så ikke godt ud. Rydningen af Ungdomshuset på Jagtvejen endte i gadekampe og en by i oprør. Politiet, anklagemyndigheden og dommervagten måtte arbejde på overtid, og ved hjælp af hjemmestrikkede politirapporter blev hundredvis af demonstranter og tilfældige forbipasserende varetægtsfængslet. Anklagemyndigheden forsøgte efterfølgende at få dømt de indfangne for de uroligheder, der var opstået på baggrund af rydningen. Problemet var bare, at man ikke havde fanget de rigtige.

Statsadvokaturet var ikke tilfreds med resultatet. Det fik statsadvokat CharIotte Alsing Juul til at udtale følgende til politiken.dk d. 15. maj 2009:

»Vi vil se på, om dommen (Knibtangssagen, red.) kan give anledning til en lovændring i fremtiden for, hvornår man er med i en demonstration. I en sag som den her, er det meget svært at bevise ud fra den lovgivning, vi har nu«.

Forsvarsadvokaterne i Knibtangssagen havde en helt anden, og meget mere fortrøstningsfuld, opfattelse af dommen og ikke mindst af de fremtidige perspektiver. Advokat Niels Anker Rasmussen udtalte til samme artikel:

»Dommen er en glædelig markering af, at den grundlovssikrede forsamlingsfrihed bliver taget alvorligt / …/ jeg tror næppe, at anklageren får held til at få politisk opbakning til en lovændring, der betyder, at det automatisk er ulovligt at deltage i en demonstration, hvor der bliver kastet med sten. Det er jo grundlovsstridigt«.

Men han tog fejl. Med den nyligt vedtagne lømmelpakke, bøjes, hvis ikke knækkes, retten til at demonstrere.

Det store problem for politi og anklagemyndighed var, at de demonstranter eller tilskuere som befinder sig i umiddelbar nærhed af optøjer, men som ikke deltager eller tilslutter sig, af både Højesteret i 1996 og af Østre Landsret i 2009, er kendt uskyldige. Det er da selvfølgelig en træls situation for den udøvende magt, når det er de eneste der kan anholdes og anklages. De løber jo heller ikke væk; hvorfor skulle de? De har jo ikke gjort noget ulovligt.

Det er nu lavet om med den seneste gave fra VK-regeringen og deres støtteparti Dansk Folkeparti. Nu kan de lømler, der formaster sig til at være i nærheden af uroligheder, fængsles og dømmes. Hvordan har regeringen dog skruet det sammen? Meget nemt, elegant og uden mellemregning flytter loven ansvaret. Demonstranternes ansvar er ikke længere for sig selv og egne handlinger, nu er man som demonstrant ansvarlig for andres handlinger også.

Argumentet i de seneste anklager om deltagelse i uroligheder (§§134, 134a) har ifølge anklagemyndigheden været, at bare det at høre eller at se andre kaste med sten bør føre til en dom for deltagelse – altså hvis man ikke bare forsvinder fra området omgående.

Det virker lidt sort, ikke sandt? Lad nogle eksempler kaste lys over dette sorte.

Hvis en mand står og fumler med sin cykel på vej hjem fra sit studies fredagsbar, og han bor i en opgang i den gade, hvor der er der ifølge politiet foregår uroligheder; ja så kan han, hvis han ikke hurtigt nok flytter sig, blive dømt for deltagelse. Det lyder måske søgt. Men det blev ikke desto mindre forsøgt under rydningen, og den unge mand endte i varetægtsfængsel fordi han boede for tæt på urolighederne.

Eller hvad med de demonstranter der gerne vil væk men ikke kan?

Hvad med strejker eller blokader? Med en tanke på skraldemændenes nylige aktioner på Vestegnen, og særligt på politiets indblanding i faglige stridigheder, kan man vist godt forvente sig en tårnhøj bøde eller 40 dage bag tremmer for at stå ved siden af, når politiet vurderer at man står i vejen.

40 dage, hvorfor nu det? Jo det er så simpelt, at hvis den brøde politiet vurderer du begår, har en straf på 40 dage ubetinget, så ryger man direkte i varetægtsfængsel. Det gør jo unægtelig dommervagtens arbejde noget nemmere. Det vil ikke længere være nødvendigt at beskæftige sig med unødige detaljer om skyld eller deltagelse; har du været der, er du automatisk skyldig.

Der er ikke meget andet at sige om denne hovsa-lov, end fordømt! Dømt før dom, og fordømt at vedtage en lov, der giver borgerne ansvar for handlinger, de ikke selv begår. Det er ikke en såkaldt retsstat værdig. Fordømt.

AF LISBETH BRYHL/FORÆLDRE MOD POLITIBRUTALITET

NOK ER NOK!

50 skraldemænd fra firmaet H.C. Svendsen (HCS) blev i midten af oktober fyret efter tre ugers strejke, fordi de krævede ordentlige arbejdsforhold. HCS direktør Sten Rügge sagde tydeligt på TV hvorfor. *„Betydningen for os, hvis vi skulle implementere de vilkår (sikre arbejdsforhold, red.), det ville være, så er vi ikke konkurrencedygtige.“*

Strejken var den femte på tre måneder. Det var utilfredshed over mangel på ordentligt udstyr til at rengøre skraldebilerne indvendig, sikkerheds sko og andet arbejdstøj, der udløste dem. Men det var ledelsen forsøg på at gå bagom sikkerhedsrepræsentant og talsmand, der udløste den sidste strejke. Som skraldemændene skrev da de begyndte strejken:

„Virksomheden har igen brudt tilliden ved at ringe til medarbejderne og fortalt dem at der forelå en aftale mellem virksomheden, medarbejdernes talsmand og sikkerhedsrepræsentant om, at de skulle foretage tømninger, der måtte være i strid med Arbejdstilsynets foreskrifter og derved tilsidesætte deres egen sikkerhed.“

En sådan aftale forelå selvfølgelig ikke, derfor indkaldte skraldemændene til fagligt møde for at få en dialog med ledelsen. Men ledelsen ønskede konflikt for at slippe af med de nyorganiserede skraldemænd, og ansætte nogle, der accepterer dårlige sikkerhed. I stedet for dialog kontaktede ledelsen i HCS Dansk Industri (DI) og fik opbakning til at tage konflikten i arbejdsretten og efter tre uger fyre skraldemændene.

Politiet spiller arbejdsgivernes spil

Da skraldemændene blev fyret forsøgte de at blokere Amager- og Vestforbrænding. Dette lykkes ikke, fordi blokaden flere gange blev brudt af politiet med hunde, peberspray og stave. Skraldemændene var ikke forberedte på politiets adfærd, de havde som mange andre en forventning om at politiets primære opgave er at bekæmpe kriminalitet. „Brug jeres kræfter på at stoppe skyderierne“ Lød råbene da politiet begyndte at bryde blokaden.

Fagforeningsledere og venstrefløj fraværende

50 skraldemænd kan ikke vinde en konflikt med DI og politiet alene. Derfor havde de brug for støtte. Efter fyringerne holdt skraldemændene i storbyerne fagligt møde, flere steder endte det med solidaritets-strejker. Næsten alt andet støtte var fraværende. På det første strejkestøtte-møde var den eneste fagforeningsleder, der dukkede op næstformanden i Norsk Transportarbejderforbund. De havde sendt en delegation for at støtte de danske skraldemænd. Den Danske fagbevægelse og venstrefløj var fraværende. Kun enkelte fra Enhedslisten, SUF og den yderste venstrefløj støttede strejken.

Nederlag demoraliserer

Under strejken fremhævede skraldemændene, at hvis ikke HSC blev stoppet ville også andre arbejdere blive udsat for samme behandling, og derfor var kampen nødvendig. Efter nederlaget stod det klart at konklusionen var en anden. En af skraldemændene sagde, at han aldrig ville lade sig fritstille igen. Det er værd at huske.

Når en arbejdergruppe er villige til at tage kampen skal de støttes, ikke kun fordi deres kamp er rimelig, men også, fordi andre arbejder følger med i konflikten. Når dem der kæmper taber tør andre ikke tage kampen. I den nuværende krise er HCS ikke den eneste virksomhed, der forsøger at presse arbejderne for at opnå en konkurrencefordel. Derfor er der brug for en venstrefløj, der prioriterer strejkestøtte-arbejde, dvs. at opbygge solidaritet med de strejkende på andre arbejdspladser og uddannelsessteder. Det kan bedst gøres, hvis venstrefløjen er organiseret. På sidste årsmøde vedtog Enhedslisten, at begynde opbygningen af faglige netværk blandt sine medlemmer. Velfungerende faglige netværk i Enhedslisten kunne have skabt et bedre udgangspunkt for strejkestøtte-arbejdet. Derfor er det nødvendigt, at være med til at opbygge Enhedslistens faglige netværk.

JAKOB KROGH

KAPITALENS HUSHOLDNING

Hvert år vedtager det danske Folketing en finanslov. Det er statens budget, som regulerer udgifter for 670 milliarder kroner og indtægter for 576 milliarder kroner. Pengene fordeles efter et større forhandlingscirkus, hvor teatertorden og Dansk Folkepartis rituelle islamofobi fylder det meste. For realiteten er, at kun meget få penge aftales ved selve finanslovforhandlingerne. I år kun 16,5 milliarder kroner, hvilket svarer til 2,5 % af finansloven.

Langt størsteparten af pengene på finansloven er allerede aftalt i flerårige forlig, som efterhånden alle partier deltager i. Det gælder forsvaret, politiet, uddannelse, dagpenge, pension, efterløn, klima og trafik. Disse aftaler indeholder den enighed om at understøtte kapitalismen, der er mellem partierne i det danske politiske system. Disse flerårige aftaler sikrer det danske erhvervsliv en rolig nattesøvn, fordi de ikke behøver at frygte hverken valg eller akutte bevægelser udenfor Christiansborg. Sådan har det ikke altid været. Det er en tendens, som er blevet stærkere og stærkere op gennem 1990'erne og dette årti. Forklaringen er desværre den enkle, at nyliberalismen som politisk forudsætning er blevet Christiansborgs grundlov. Det er grundlov for kapitalismens husholdningsregnskab, socialister ikke kan acceptere.

Staten sørger for kapitalismens husholdning. Hver fjerde krone bliver brugt på kollektiv reproduktion (børnehaver og skoler). Fire ud af ti kroner bruges på vedligeholdelse af arbejdskraften (dagpenge, pension, bistandshjælp) og hver femte krone prioriteres til opretholdelsen af magtapparatet (politi, militær, domstole, fængsler).

Finansloven er ikke blot et regnskab over udgifterne, men også indtægterne. Det vil sige omfordeling af værdier i det danske samfund. Langt de fleste penge, som staten får ind, kommer fra de almindelige danske lønmodtagere. Personskatten udgør 42 %, hvoraf kun en brøkdel kommer fra de rigeste. Moms og afgifter leverer 46 %, og det er igen almindelige mennesker som betaler moms for madvarer og afgifter for øl/tobak. Erhvervsskatten udgør 7 %.

At stemme ja til finansloven, er at stemme ja til penge til et militær, som fører krig i Afghanistan og til finansiering af diskrimination af indvandrere. Disse principielle spørgsmål burde i sig selv sikre et nej. Selv om en finanslov måtte indeholde mindre forbedringer til nogle grupper, så vil det store regnskab altid være til fordel for de rige og erhvervslivet. Derfor kan socialister aldrig stemme for en finanslov og dermed være medansvarlige for krig, diskrimination og omfordeling til de rige.

JAKOB NERUP

Finanslov 2010:

NYLIBERALISTISK KRISEPOLITIK KØRT FAST

Med finansloven for 2010 har regeringen Lars Løkke Rasmussen fået vedtaget sin første egenhændige finanslov. Men, selvom der synes at være et opsving på vej, tyder alt på, at ledigheden fortsat vil være stor og stigende i de kommende år Krisen er med andre ord langt fra ovre og arbejdsløsheden endnu mindre.

Der er altså fortsat brug for en aktiv krise og finanspolitik, der bekæmper ledigheden og øger beskæftigelsen og den økonomiske vækst.

Begrænset beskæftigelse

Men regeringen synes mere optaget af - med det stigende statsunderskud som alibi - kun at gøre den allermest nødtvungne indsats for at øge den økonomiske vækst og modvirke arbejdsløsheden.

I regeringens oprindelige finanslovforslag var der kun lagt op til at fremrykke offentlige investeringer med omkring 10 mia. kr. Endvidere var der i betydelig udstrækning tale om „gamle penge", som indgår i allerede indgående aftaler omkring trafikinvesteringer, forhøjelse af kommunernes anlægsramme som led i kommuneaftalen for 2010, Grøn vækst samt Kvalitetsfonden

Dette supplerede ved finanslovsaftalen med Dansk Folkepart med en ny vækstpakke på godt 5 mia. kr. over 4 år. Heraf vil imidlertid kun godt halvdelen blive udmøntet i 2010.

Den samlede reduktion i ledigheden herved vil i den forbindelse blive i størrelsesordenen 10- 15.000 personer, hvilket skalsammenholdes med, at ledigheden må formodes at stige til op imod 135.000 tusind personer inden udgangen af 2009 og op til 180.000 i løbet af 2010.

Fodslæbende økonomisk politik

Det er på ingen måde god økonomisk fornuft, når regeringen ikke gør en mere omfattende indsats for at bremse arbejdsløsheden, Tværtimod er det eneste rigtige i økonomiske krise - og arbejdsløshedstider at inddæmme krisen, så nedsvinget ikke bliver for dybt og langvarigt og at få ledige hænder og produktionsressourcer i arbejde.

Dette er også for de offentlige finanser langt det mest hensigtsmæssige, idet det reducerer de offentlige udgifter og øger skatteindtægterne.

Men alligevel fører VK – regeringen altså en fodslæbende økonomisk politik overfor krisen og arbejdsløsheden Meget tyder på, at det for det første skyldes, at regeringen egentlig mener, at en arbejdsløshed på 100 til 125.000 egentlig er ganske udmærket af hensyn til, at dæmpe lønudviklingen på arbejdsmarkedet.

Og det er ganske tydeligt, at regeringen er langt mere optaget af statsunderskuddet end af arbejdsløsheden og egentlig gerne ville gennemføre et omfattende økonomisk indgreb med besparelser og forringelser af velfærden på foranledning heraf..

Regeringen lurepasser

Men for at vinde det kommende folketingsvalg satser regeringen imidlertid på at udsætte et sådant indgreb til valget evt., er vundet. Derfor handler regeringens overordnede økonomiske politik pt. om at lurepasse.

Statsminister Lars Løkke Rasmussen, der her ses som Mudjahidinkirger, har skabt endnu en finanslov helt i Foghs ånd, nyliberal politik hele vejen igennem.

Er valget vundet, er det tydeligt, at regeringen herefter vil bekende kulør og fremlægge en klar nyliberalistisk økonomisk politik med hele batteriet af Arbejdsmarkedskommissionens forslag til velfærdsforringelser.

Regeringens udspil til finanslov for 2010 er i god overensstemmelse hermed dette lurepasseri, idet det ikke iværksætter nye initiativer af betydning for at øget beskæftigelsen.

„Gode penge efter dårlige"

Hertil kommer, at regeringen ikke blot gør for lidt, men tilmed i høj grad gør det forkerte. Regeringen fortsætter nemlig hårdnakket med at satse på at stimulere det private forbrug som det middel, der fortrinsvis skal løfte økonomien ud af krisen.

I 2009 blev der givet skattelettelser og udbetalt SP – pension og i 2010 står indsatsen igen i høj grad på skattelettelser som led i skattereformen i „Forårspakke 2.0"..

Det på trods af, at udviklingen i 2009 klart har vist, at netop det private forbrug er styrtdykket. Det, som ikke mindst har gjort udslaget, er de mange boligejeres klare oplevelse af, at friværdierne og overskuddet i boligerne er faldet stærkt som følge af boligkrisen. Efter en stærkt stigende gældsætning under højkonjunkturen sparer de derfor op og vil formentlig vedblive hermed så længe boligpriserne fortsætter med at falde. Det må vurderes fortsat at være tilfældet de næste 1 til 2 år.

Det er i den private sektor krisen kradser og den skyldes ikke mindst det voldsomme fald i det private forbrug – et fald der næppe vil normaliseres lige med det første. Regeringen smider derfor „gode penge efter dårlige", når man enøjet fortsætter med forkælelsespolitikken overfor privatforbruget.

Fanget i nyliberal strategi

Når regeringen imidlertid gør det på trods af al økonomisk fornuft, hænger det naturligvis sammen med den overordnede nyliberale ideologi og strategi, som jo langsigtet handler om at øge privat forbrug og sektor i forhold til og på bekostning af offentligt ditto.

Derfor skal det offentlige forbrug naturligvis øges som mlidt så muligt og evt. nødtvungne stigninger skal hurtigst muligt tilbagerulles. Regeringen og dens nyliberale støtter er da også allerede nu begyndt at diskutere en „genopretningsplan" for de finanser dvs. for hvordan offentlige besparelser kan neutralisere de øgede offentlige udgifter i 2009 og 2010. Velfærden skal altså betale finanskrisen.

For regeringen er dens langsigtede projekt om en nyliberalistisk drejning af velfærdssamfundet og herunder for en omfattende tilbagerulning af den offentligt leverede velfærd vigtigere end bekæmpelse af den økonomiske krise og velfærden

Derfor er finansloven for 2010 blevet de spildte muligheders finanslov. Hvilket ikke bare er til skade for arbejdsløsheden, men også til skade for den økonomiske vækst og velstanden.

HENRIK HERLØV LUND
ØKONOM, CAND. SCIENT. ADM.

HVORFOR BLIVE ORGANISERET SOCIALIST

På Århus Universitet, var der i 70erne en studiegruppe, der blev kaldt Mediciner Fronten. Mediciner Fronten var en gruppe af venstreorienteret medicinstuderende, som sammen læste Kapitalen og diskuterede Marx og den kapitalistiske samfundsstruktur.

Men gruppen blev aldrig til mere end en studiekreds. Beslutningen om at danne en reel organisation, hvor man også forpligter sig overfor sine kammerater til aktivt, politisk arbejde blev bevidst fravalgt, og efter få år var gruppen ikke mere. Det er ikke nok for revolutionære blot at diskutere – vi må også handle organiseret. Men hvordan og med hvilket formål?

Arbejderklassens befrielse er dens eget værk. Dette kendte Marx-citat er et udtryk for den erkendelse, at en socialistisk revolution ikke er noget, som en lille elite i et parti af revolutionære kan gennemføre på vegne af det store befolkningsflertal. Revolutionære situationer opstår når en eller flere af de mange kampe, der konstant opstår mellem den herskende og den udbyttede klasse udvikler sig til et generelt oprør mod systemet, og almindelige mennesker tager historiens udvikling i deres egen hænder. Så partiet skal altså ikke lave revolutionen.

Men hvilke opgaver har et revolutionært parti så? Og hvorfor skal revolutionære socialister organisere sig?

Dobbelt bevidsthed

En årsag til nødvendigheden af, at revolutionære organiserer sig sammen, er den massive ideologiske propaganda, vi hele tiden udsættes for fra magthavernes side. Vi bliver omringet af den, og får den proppet ned i halsen på os som en anden foie gras gås. Gennem reklamer, arbejde, skoler, kirker, forældre osv. får vi at vide, at det nuværende system er det bedst tænkelige, at dem der sidder på flæsket har fortjent det, og at kapitalismen og det „fri" marked er naturgivne størrelser, der ikke kan ændres ved.

På den anden side betyder det pres, som vi udsættes for i hverdagen og erfaringer fra kampe imod det, at de fleste mennesker får en fornemmelse for det urimelige i systemet, en følelse af solidaritet med andre arbejdere og af et modsætningsforhold til magthaverne. Disse to modsatrettede opfattelser udgør hos den enkelte arbejder det, som den italienske marxist Gramsci identificerede som den dobbelte bevidsthed.

Fordi der er forskelle i folks omstændigheder og erfaringer, er der nogen, for hvem den antikapitalistiske/socialistiske del af bevidstheden i kortere eller længere perioder overskygger den borgerlige, systemtro bevidsthed.

At holde fast i en sådan kritisk tankegang og tro på kamp for en anden verden er svært. For de fleste er det kun muligt, hvis man slutter sig sammen med andre ligesindede og understøtter og udvikler hinandens revolutionære bevidsthed og perspektiver for kamp. I partiet kollektiviseres, diskuteres og analyseres de enkeltes individuelle erfaringer og tanker. Man generaliserer dem og knytter dem til den teori og historiske hukommelse, der løbende bliver opbygget og lagret kollektivt i partiet. På den måde får man en langt mere nuanceret og teoretisk, historisk velfunderet analyse, end det enkelte medlem nogensinde ville have mulighed for at komme frem til. Dette kan give den ideologiske ballast, der skal til, for at kunne kæmpe for en anden verden.

Sammenhæng mellem kampene

Kollektivisering af og erfaringsopsamling fra de mange handlingsvalg, processer og spørgsmål, som man som aktiv revolutionær stilles overfor, er partiets grundlæggende funktion. Ikke kun fordi mange hoveder tænker bedre end et, men også fordi flere mennesker har mere tid og kan være flere steder.

De mange kampe, som politisk aktive involverer sig i gennem strejker, demonstrationer, bevægelser og fagforeninger, hænger sammen. Udbytning og lønkamp skyldes ligesom krig og imperialisme den konstante konkurrence om profit, som føres mellem magthaverne i det kapitalistiske system. Racisme, sexisme og andre diskrimineringsgrundlag bruges til at retfærdiggøre krig og dårlige arbejdsforhold. Klimaproblemerne skyldes, at der i det nuværende system tænkes mere i at tjene penge på kort sigt end i at stoppe katastrofen. Og klimaløsninger som investering i vedvarende energi, kollektiv trafik og bedre bygninger hænger sammen med kampen mod arbejdsløshed.

I bund og grund skyldes langt de fleste ting, som vi kæmper *imod*, problemer ved det kapitalistiske system, og de ting, vi kæmper *for,* er systemet en hindring for. Det er derfor afgørende at kunne skabe en sammenhæng mellem de enkelte kampe indbyrdes og deres sammenhæng med kampen *mod* det kapitalistiske system og *for* en socialistisk verden. Både teoretisk og konkret sammenhæng mellem kampene og dem der kæmper dem. Når sammenhængen mellem klimaproblemer og arbejdsløshed belyses, bringes klimaaktivister og fagforeningsfolk sammen i kamp, så de får større chance for at nå deres oprindeligt adskilte mål.

Ved at have et parti, der løbende har aktive medlemmer, som følger med i de forskellige bevægelser og kampe, bliver det lettere at holde sig opdateret og vide, hvornår et område kræver særlig opmærksomhed og mange kræfter Og det bliver lettere at knytte de forskellige spørgsmål til hinanden. Det skaber et stærkt, kollektivt erfaringsgrundlag og kontakter ind i de forskellige bevægelser.

I de lange perioder hvor klassekampen ikke er på sit højeste og der hele tiden kæmpes mange små kampe, kan organiserede socialister øge sandsynligheden for at kampene blomstre op, smelter sammen og udvikler sig til en revolutionær situation. Og når en sådan situation opstår, kan partiet med dets organisation, netværk, teori og erfaringer tilføje bevægelserne de elementer, der kan blive en afgørende faktor i at sikre, at revolutionen fortsættes og vindes.

Disciplin og demokrati

To helt centrale elementer i et revolutionært partis organisation er demokrati og disciplin – og de to ting hænger sammen.

Lad os starte med det nok mest kontroversielle: disciplin. Disciplin kan virke skræmmende på mange, fordi man i skolen, på arbejdet og mange andre steder i hverdagen oplever et påtvunget krav om disciplin og autoritetstro, og har fået mere end nok af det.

Men når man går sammen i en organisation, så er det fordi man ønsker at gøre nogle bestemte ting sammen. Når man bliver medlem, vælger man altså at indgå i et forpligtende fællesskab. Og når man i fællesskab beslutter at gøre noget, der kræver mere end en person - og det gør man netop i et parti - er det kun muligt hvis alle gør deres del. Det vil sige, at det er vigtigt, at alle følger de beslutninger, som fællesskabet træffer. Også fordi det er umuligt at evaluere beslutningerne og lære af de fejl, der ofte og uundgåeligt begås, hvis beslutningerne kun følges af nogen, mens andre gør noget modstridende. For hvad var det så, der gjorde, at det gik godt eller skidt?

Disciplin er også vigtig for at sikre demokrati i partiet. Det betyder nemlig også, at alle forpligter sig til at dele deres erfaringer, viden, meninger og kritik med resten af partiet. Og samtidigt er det vigtigt, at organisationen er åben for konstant intern diskussion, og for at selv det mindste mindretal frit kan og vil fremføre sin kritik. En sådan løbende og åben demokratisk proces er afgørende, hvis alle skal kunne slutte op om beslutningerne, og hvis man efterfølgende skal kunne evaluere dem seriøst.

Et parti er aldrig perfekt og kan kun udvikle sig gennem en nuanceret demokratisk debat. Internationale Socialister er heller ikke perfekte. Vi har lavet mange fejl og vil også gøre det i fremtiden. Men som socialist og aktivist har du brug for os, så du kan deltage i et kollektiv, debattere strategi og taktik og derefter afprøve det. Og vi har brug for dig, dine idéer, din entusiasme – og din kritik. Hvorfor ikke slutte dig til os?

AF PELLE VEDEL DREWS OG DENNIS STRØM PETERSEN

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund…

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

…Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

…ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen…Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen…

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania… flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

FRA „THE BATTLE OF

Det lykkedes for teamsters and turtles at få stoppet WTO-mødet

„Those who were arguing they were going to shut the WTO down were in fact successful today."

Sætningen blev oprindeligt udtalt af Seattles politichef Norm Stamper i slutningen af november for 10 år siden. Succesen i Seattle var med til at skabe en ny bevægelse. En bevægelse der definerer sig selv som bevægelsen for en anden globalisering eller som den antikapitalistiske bevægelse. Af dens modstandere blev den omtal som antiglobaliseringsbevægelsen.

At det lykkes at stoppe WTO mødet i Seattle viste, at der var en magt der kunne udfordrere verdens eneste supermagt, og at denne magt var i hjertet af denne supermagt selv.

Succesen i Seattle kom, dels fordi miljøaktivister og den radikale venstrefløj havde mobiliseret til blokader ved indgangene til konferencecenteret, dels fordi dele af den amerikanske fagbevægelse havde organiseret en massiv demonstration. Politiet begyndte at tåregasse og tæske de blokerende aktivister, mens fagforeningsdemonstrationen langsomt nærmede sig konferencecenteret.

Det var ikke planlagt at demonstrationen skulle mødes med de blokerende, og fagforeningslederne gjorde hvad de kunne for at få demonstrationen til at dreje væk nogle gader før blokaderne. Det lykkes med den første blok, men den anden blok bestod af havnearbejdere der var i strejke.

Da denne blok skulle til at dreje fra var der en af kranoperatørerne der råbte. „I'm gona help those turtle kids" – miljø-aktivisterne ved konferencecenteret klædt ud som skildpadder. I et kort øjeblik stod demonstrationen stille, så begyndte den at bevæge sig imod blokaderne. Da den nåede frem til blokaderne, startede råb om enhed og solidaritet. Dette skabte en alliance, der siden er blevet kendt som Teamster-Turtles alliancen. Teamsters er lastbilschaufförer, der også var i strejke. Der er en vigtig pointe i disse begivenheder, fordi netop når bevæ-

Kalender – Møder – Debat

ISU-KØBENHAVN

Møderne foregår torsdage kl. 19 i Støberiet/Blågården, Blågårds Plads, Nørrebro

17.12: På Klimaforum (alle andre er på Støberiet):
Topmødet: Kloden sidst, mennesker sidst – hvad er alternativet?
07.01: Hvordan fortsætter klimakampen?
14.01: Afghanistan – hvordan genrejser vi en antikrigsbevægelse?
21.01: Hvorfor en revolutionær avis?
Email: isu@socialister.dk

ISU- ÅRHUS

08.12 19.30 i Studenternes Hus, lok. 2.2 Nordre Ringgade 3, 8000 Århus C
Offentligt møde: Hvordan fortsætter vi klimakampen?

05.12 kl. 19.30 i Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31, 8200 Århus N: Rosa Luxemburg
19. januar kl. 19.30 i Trøjborg Beboerhus, Hvorhen for venstrefløjen?

Kontakt Mikkel på telefon 40465752 for info vedr. sted.

ISU-ODENSE

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60 Odense.

16.12 kl. 19.00: Offentligt møde.
Hvordan fortsætter vi kampen for klimaet efter klimatopmødet?
Derefter klimavenlig julehygge.
13.01 kl. 19.00: Skal Danmark støtte Obamas optrapning af krigen i Afghanistan?

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon 2068 6026.

ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

ISU-SILKEBORG

Mødes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus. **Mere info**: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

Meld dig ind i ISU

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialisters Ungdom

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksbjerg C, tlf: 35 35 76 03

SEATTLE“ TIL KLIMATOPMØDE

gelsen er både bred, strejkende arbejdere, og radikal, aktivister, får vi succes.

Venstrefløjens valg er afgørende

Den nye bevægelse udviklede sig hurtigt, og der var snart demonstrationer over hele verden, når verdenslederne mødtes. Men nu var politiet og magthaverne forberedt og mødte demonstrationerne med vold.

I 2001 var der demonstrationer ved EU-topmødet i Göteborg og G8-topmødet i Genoa. I både Göteborg og Genoa blev demonstranter skudt af politiet. I Genoa døde en demonstrant, i Göteborg blev en demonstrant skudt i ryggen og svævede i livsfare i ugerne efter, men overlevede.

Venstrefløjen i Norden og i Italien reagerede meget forskelligt. I Italien havde det store venstrefløjsparti Rifondazione Comunista et klart svar på politiets vold.

Da lederen i Rifondazione blev interviewet på TV var hans budskab klart: Duk jer ikke – duk op! Han opfordrede alle til at komme til Genoa næste dag og protestere imod politiets vold. Demonstrationen næste dag talte 300.000.

Efter Göteborg accepterede store dele af den nordiske venstrefløj mediernes løgne, om at det var demonstranternes vold der var problemet, og undlod at protestere imod politiets vold. Derfor kom den italienske venstrefløj markant styrket ud af Genoa, mens den nordiske og især danske venstrefløj ikke oplevede samme styrkelse efter Gøteborg.

Hvis politiet igen angriber eller skyder demonstranter skal vi ikke begå samme fejl. Politiets vold er uacceptabel og politiet beskytter de ledere, der ved ikke at gøre noget, lader verden brænde. Derfor er det politiet og lederne inde på topmødet vi skal kritisere, selv om en enkelt dum demonstrant laver et unødvendigt bål.

JAKOB LAUSCH KROGH

Influenzavaccine – folkesundhed eller kapitalisme?

I april i år blev de første tilfælde af H1N1 påvist i Norge, hvorefter Sundhedsstyrelsen iværksatte et intensivt vaccinationsprogram. Fodboldstadioner blev åbnet som vaccinationscentre, med det formål at vaccinere flere tusind mennesker hver dag.

WHO forudså en H1N1-pandemi allerede i 2005, og startede udviklingen af et vaccinationsprogram.

Vaccinens forskningsgrundlag

Vaccinen Pandemrix er dog meget omdiskuteret. Modelvaccinen blev kun testet på 5000 mennesker. Disse var smittet af N1N5 (fugleinfluenza) og ikke H1N1. Kritikere mener vaccinen ikke er tilbundsgående undersøgt. Særlig optaget er man af vaccinens indhold af kviksølv, kræftfremkaldende formaldehyd og skvalen. Skvalen er i flere studier sat i sammenhæng med golfkrigssyndromet og en række autoimmune sygdomme som f.eks. den lammende sygdom „Guillain–Barré-syndrom“.

H1N1vaccinerne har indtil nu ikke været testet på børn, men Norge har for nylig stillet 60 børn fra 8 ugers alderen til disposition for forskning på Pandemrix- vaccinen. Lægemiddelproducenterne har fraskrevet sig ethvert ansvar for bivirkninger der måtte opstå som følge af vaccinen.

Der er indtil nu registreret 83 alvorlige bivirkninger, 8 dødsfald og 6 spontanaborter, som menes at have sammenhæng med vaccinen.

Alligevel konkluderer eksperterne at ’vaccinen virker – trods dødsfald’.

Hvem er eksperterne?

Danmark har en kontrakt med medicinalselskabet GlaxoSmithKline (GSK), hvor den danske stat forpligter sig til at købe vacciner til en sum a 161,7 millioner kroner. Norge har en tilsvarende kontrakt med GSK – her ligger prisen dog på det svimlende beløb 580 millioner kroner.

Alle medlemslande [af WHO] er forpligtede til at følge anbefalingerne fra WHO. Og da WHO i juni i år erklærede en pandemi, trådte de overnævnte kontrakter i kraft. Norges omkostninger har ligget på over 700 mill kroner i vacciner og logistik. Det forventes at medicinalselskaberne kommer til at sidde tilbage med en fortjeneste på 55 milliarder kroner efter salg af vacciner til WHOs medlemslande.

Det finurlige er, at hvis WHO ikke havde ændret sin definition af en pandemi, ville kontrakterne aldrig være trådt i kraft. H1N1 har kostet omkring 6.500 mennesker livet på verdensplan. Til sammenligning dræber helt normal influenza hvert år ca. 500.000 mennesker.

Når H1N1 bliver beskrevet som en mild influenza, hvilke interesser har WHO og sundhedsstyrelsen så af massevaccinationer?

Den 15. nov. kan man i Information læse om hvordan WHOs vaccinerådgivningsgruppe (SAGE), består af et ekspertpanel hvor flere af medlemmerne er ansat af medicinalindustrien. Vaccineproducenter som GSK, Novartis og Baxter er med som ‘observatører’ når SAGE holder møde i WHO.

Folkehelsen eller kapitalisme?

Det sidste chok fra Norge er at H1N1 muterer, og er på vej til at blive en ’langt større trussel for risikogrupperne’. Derfor bliver man nu bedt om at tage Tamiflu (kendt præparat oprindelig brugt mod fugleinfluenza) hvis man bliver syg, da det hindrer mutation. Da verden gik i panik over N1N5 for tre år siden, købte Norge vanvittige mængder Tamiflu for at være ’i beredskab’. Desværre blev N1N5 aldrig noget stort hit i Norge, og medicinen har ligget på lager siden.

For en uge siden fjernede norske myndigheder receptpligten på Tamiflu, og man kan nu få den i håndkøb på apoteket. Folk er overladt til selv at bedømme om de er egnet til at tage Tamiflu eller ikke, hvilket er dybt bekymringsværdig da de fleste overhovedet ikke er kompetente til at foretage sådan en vurdering.

Det mange glemmer eller vælger at overse i sin frygt for det muterede supervirus er, at Tamiflu gav så meget som 50% af børnene bivirkninger i en større britisk undersøgelse, inkluderet alvorlige neurologiske bivirkninger. Sundhedsstyrelsen i Norge opfordrer samtidig til øget brug af Tamiflu. De har et beredskabslager på 1,4 mill. pakninger til en værdi af 200 mill. kr. hvis datostempling snart udløber.

I skrivende stund er to personer i Danmark (tre hvis man medregner en spontanabort) døde af vaccinen . Heroverfor er to personer døde som følge af H1N1 influenzaen. Hvad er det vi skal frygte – et influenzavirus, eller en vaccine vi ved meget lidt om?

Jeg er ikke ude på at diskutere hvorvidt vaccinen beskytter mod influenzaen eller ikke – jeg betvivler heller ikke det faktum at h1n1 er en trussel mod dem der befinder sig i en risikogruppe. Jeg vil blot stille spørgsmål ved om eksperterne anbefaler vaccinen fordi den er nødvendig for folkesundheden, eller om de simpelthen har scoret jackpot i det gigantiske marked som medicinalindustrien er!?

LISA M. ØDEGÅRD

Socialistisk Arbejderavis

KLIMAKAMP EFTER TOPMØDET

Hvis man tror, at klimatopmødet ikke vil forandre noget, så tager man fejl. Topmødet vil ganske vist ikke gøre noget mod klimatruslen. Men topmødet vil for tusindvis af mennesker fjerne illusionen om, at det var herfra løsningerne ville komme.

Det stiller den anti-kapitalistiske venstrefløj over for en stor udfordring: Hvordan trækker vi de mange med i diskussion og aktivitet, som endnu ikke er anti-kapitalister, men er bekymrede for klimaet og har troet – eller bare håbet – på resultater af topmødet?

For hvis konklusionen er, at topmødet ikke løste noget, så er den logiske følge, at der må opbygges en bevægelse af „almindelige mennesker", der kan presse eller tvinge magthaverne.

Uden en bevægelse, som er bredere end os selv, risikerer vi to ting: Dels at de manges skuffelse over topmødet blot fører til frustration og passivitet. Dels at magthaverne får alt for let ved at definere, hvad klimaløsninger handler om.

Magthaverne vil ikke sidde passivt og vente. De er godt klar over, at der er et pres for at finde løsninger. De vil markedsføre falske løsninger og halve aftaler. Uden en bredere bevægelse til at gå op imod dem, vil de vinde argumenterne hos flertallet.

Men hvad kan en sådan bevægelse samles om? Og hvilke aktiviteter kan give den dynamik?

OOA og Ingen krig mod Irak

Tidligere brede kampagne-bevægelser er fx *OOA*, Organisationen til Oplysning om Atomkraft, især 1974-85, og *Ingen Krig mod Irak* (det senere Nej til Krig) især fra 2002-4.

Begge havde meget enkle krav. OOA's mål var at forhindre indførelse af atomkraft i Danmark. Ingen krig mod Iraks at forhindre en krig, der var på vej.

I begge var der åben debat om alternativer. Det gjorde det muligt for mange at være med.

Et rimeligt klart mål kombineret med åbenhed for forskellighed ser ud til at være afgørende for at skabe en større folkelig bevægelse.

Uden de to elementer kunne hverken OOA eller Ingen Krig mod Irak have opbygget lokalgrupper over hele landet, der førte kampagne for det fælles mål.

Klimaretfærdighed

Men er klimakampen helt så enkel? Både ja og nej.

Den er enkel, fordi den handler om at sænke udledning af drivhusgasser så meget og så hurtigt som muligt.

Men en bredere klimabevægelse vil konstant komme til at diskutere alternativer – fordi seriøse klimaløsninger kræver strukturelle forandringer. Og fordi kapitalistiske klimaløsninger kan blive (næsten?) lige så skræmmende som en fortsat klimakatastrofe.

Derfor bliver begrebet „klima-retfærdighed" et nøglebegreb i en hvilken som helst bevægelse mod fortsat global opvarmning. Vi skal opbygge en bevægelse for klimaretfærdighed, fordi truslen ikke kun er den globale opvarmning, men den måde den rammer, globalt og socialt.

Det burde ikke forhindre opbygningen af en bred bevægelse. Fx indeholder grundlaget for 12dec09-demonstrationen de 3 vigtige elementer: 1) nødvendigheden af hurtig og omfattende handling, 2) global retfærdighed, 3) social retfærdighed.

Det kunne og burde være de vigtigste elementer for en ny og stærkere klimabevægelse.

Anti-kapitalisme

Men en bred bevægelse er det kun det halve svar. Af to grunde:

Dels fordi en aktiv venstrefløj i en bevægelse ofte er en betingelse for succes. Det gjaldt både OOA og Ingen Krig mod Irak.

Dels fordi klimakampens krav om strukturelle forandringer gør, at en bred klimabevægelse bliver stillet over for enten tilpasning eller opposition til systemet.

Derfor skal der også opbygges en stærk anti-kapitalistisk venstrefløj – både som en del af en bredere bevægelse, men også med sit eget udtryk og egne aktiviteter.

Der er flere organisationer og netværk, der kan betegnes som anti-kapitalistiske. De vigtigste er: Den socialistiske venstrefløj (især omkring Enhedslisten), de fleste i NOAH/Friends of the Earth og ikke mindst Climate Justice Action, som i dag er den ledende kraft på den anti-kapitalistiske klimascene.

Disse miljøer har i lang tid arbejdet hver for sig. Et vigtigt skridt vil være, at den øgede dialog mellem dele af disse miljøer, der er foregået i forberedelserne til klimatopmødet, bliver til et egentligt samarbejde. Vi skal kigge ud over egne græsgange og finde de ting, der kan samle os til fælles aktivitet.

Men den egentlige udfordring for den anti-kapitalistiske venstrefløj er ikke kun at diskutere, hvad vi selv skal gøre, men hvad vi kan få mange andre til at gøre.

Aktivitet

Vi skal altså finde nogle forslag til handling, som giver mening for de mange – og samtidig gør en forskel for klimaet. Vi snakker altså ikke om „plant et træ" og den slags.

Det kunne være en kampagne om *„Stop for indenrigsflyvning"*. Den vil være populær – både fordi de fleste faktisk synes det er vanvittigt, og fordi det overvejende er business-folk, der flyver. Den vil gøre en forskel for klimaet. Den vil have en chance for at kunne vindes.

Andre er ikke så lette: Det giver god mening at kræve fx *„Bilfri city"* i de større byer. Men det kræver, at vi samtidig kræver den kollektive trafik udvidet, hvis vi skal have folk med.

Begge forslag hjælper. De kan mobilisere. Og de kan muligvis vindes. Men de store knaster er nogle andre: Omstilling fra fossil brændsel til vedvarende energi. Omstilling af landbruget til noget der ligner økologisk drift. Opgør med spild-produktionen osv.

Det kræver en langt større og stærkere bevægelse at komme dertil. Og det kræver svar på, hvordan den omstilling kan ske, så folk ikke er truet på deres jobs.

Derfor skal fagbevægelsen med i diskussionen. Ikke kun på grund af jobsikkerheden, men især fordi den, trods fagbureaukrati og andet, er den største folkelige bevægelse. Vi kan ikke udfordre klimatruslen uden en strategisk alliance med arbejderklassens organisationer.

National ramme – globalt perspektiv

Alle de nævnte eksempler er danske. Det er med vilje.

Når magthaverne ikke vil løse klimatruslen ved internationale møder, må vi tage den én for én på hjemmebane. Efter topmøde-euforien kommer en stor del af klimakampen til at foregå i en national ramme.

Vi kan ikke skabe en global bevægelse uden at den har en stærk national forankring. Det er det, vi skal ud at bygge.

Forhåbentlig kan klimatopmødets fiasko og mobiliseringen op til det blive et spring fremad for en klimabevægelse der gør en forskel.

JØRN ANDERSEN